

Sino-sovjetiska konflikten (del 5.8):

Den proletära revolutionen och Chrusjtjovs revisionism

Kommentar (8) till SUKP:s Centralkommittés öppna brev av redaktionerna för *Folkets Dagblad* och *Röda Fanan* den 31 mars 1964

Denna ”kommentar” föregicks av [SUKP:s ledare är vår tids största splittrare](#) (kommentar 7), samt följdes av [Om Chrusjtjovs falska kommunism och dess historiska lärdomar för världen](#) (kommentar 9).

Denna artikel ska diskutera den välbekanta frågan om den ”fredliga övergången”. Den har blivit välbekant och uppmärksammat av alla därför att Chrusjtjov tog upp den på SUKP:s 20:e kongress och avrundade den till ett helt system i form av ett program vid SUKP:s 22:a kongress, där han förde fram sina revisionistiska åsikter till strid mot de marxist-leninistiska åsikterna. SUKP:s Centralkommittés öppna brev av den 14 juli 1963 stämde ånyo upp denna gamla melodi.

I den internationella kommunistiska rörelsens historia har revisionisternas förräderi mot marxismen och mot proletariatet alltid kommit skarpast till uttryck i deras motstånd mot den våldsamma revolutionen och mot proletariatets diktatur samt i att de förfäktat fredlig övergång från kapitalismen till socialismen. Så är även fallet med Chrusjtjovs revisionism. Chrusjtjov är i denna fråga en lärjunge till såväl Browder och Tito som till Bernstein och Kautsky.

Sedan andra världskrigets dagar har vi bevittnat uppkomsten av den browderska revisionismen, den titoistiska reformismen och teorin om strukturreformen. Dessa varianter av revisionismen är lokala företeelser inom den internationella kommunistiska rörelsen. Men Chrusjtjovs revisionism, som uppstått och vunnit överhand inom ledningen för SUKP, utgör en stor fråga av allomfattande betydelse för hela den kommunistiska rörelsen och står i livsviktigt samband med huruvida det internationella proletariatet ska lyckas eller misslyckas i kampen för sin hela revolutionära sak.

Av detta skäl svarar vi i denna artikel revisionisterna i mera utförliga ordalag än tidigare.

En lärjunge till Bernstein och Kautsky

Vid SUKP:s 20:e kongress började Chrusjtjov föra fram vägen till ”fredlig övergång” dvs ”övergång till socialismen på den parlamentariska vägen”¹, vilken står i diametral motsättning till Oktoberrevolutionens väg.

Låt oss undersöka den ”parlamentariska väg” som Chrusjtjov och hans gelikar saluför.

Chrusjtjov anser, att proletariatet kan uppnå en stabil majoritet i parlamentet under bourgeoisins diktatur och under bourgeoisins vallagar. Han säger, att i de kapitalistiska länderna

... har arbetarklassen, genom att kring sig samla de arbetande bönderna, de intellektuella och alla patriotiska krafter och genom att beslutsamt slå tillbaka de opportunistiska element, som är ur stånd att

---

¹ N.S. Chrusjtjov: ”Sovjetunionens kommunistiska partis Centralkommittés rapport till 20:e partikongressen”, *Sovjetunionens kommunistiska partis 20:e kongress*, ryska uppl. Moskva, 1956, s. 39.

uppge politiken att kompromissa med kapitalisterna och godsägarna, möjlighet att besegra de reaktionära krafter som bekämpar folkets intressen, att erövra en stabil majoritet i parlamentet. . .²

Chrusjtjov hävdar, att om proletariatet kan vinna en majoritet i parlamentet så är detta liktydigt med att det griper statsmakten och krossar det borgerliga statsmaskineriet. Han säger att för arbetarklassen

... att vinna en majoritet i parlamentet och förvandla detta till ett organ för folkets makt, under förutsättning att det finns en kraftfull revolutionär rörelse i landet, betyder att krossa bourgeoisie's militär-byråkratiska maskin och bilda en ny proletär folkstat i parlamentarisk form.³

Chrusjtjov anser, att om proletariatet kan vinna en stabil majoritet i parlamentet, kommer detta att sätta det i stånd att förverkliga samhällets socialistiska omvandling. Han säger att erövringen av en stabil parlamentarisk majoritet ”kunde för arbetarklassen i ett antal kapitalistiska länder och förutvarande kolonier skapa de betingelser som är nödvändiga för att uppnå grundläggande sociala förändringar”.⁴ Vidare

... det nuvarande läget erbjuder arbetarklassen i ett antal kapitalistiska länder ett verkligt tillfälle att ena folkets överväldigande flertal under sin ledning och säkerställa de viktigaste produktionsmedlens överförande i folkets händer.⁵

SUKP:s program påstår att numera ”kan arbetarklassen i många länder redan före kapitalismens störtande tvinga bourgeoisie att vidta åtgärder, som går utanför de vanliga reformernas ram”.⁶ Programmet säger till och med att det i vissa länder under den borgerliga diktaturen kan uppstå en situation, i vilken det ”blir fördelaktigt för bourgeoisie att gå med på att man från den friköper de viktigaste produktionsmedlen”.⁷

Vad Chrusjtjov här kommer med är ingenting originellt, utan helt enkelt en kopia av Andra Internationalens revisionism, ett återupplivande av bernsteinismen och kautskyismen.

Det mest framträdande kännetecknet på Bernsteins förräderi mot marxismen var att han förespråkade den lagliga parlamentariska vägen och bekämpade den våldsamma revolutionen, krossandet av det gamla statsmaskineriet och upprättandet av proletariatets diktatur.

Bernstein ansåg, att kapitalismen fredligt kunde ”växa in i socialismen”. Han sade att det moderna borgerliga samhällets politiska system ”bör inte förstöras utan endast ytterligare utvecklas”,⁸ och att ”vi åstadkommer nu genom röstning, demonstrationer och liknande påtryckningsmedel reformer, som för hundra år sedan skulle ha krävt en blodig revolution”.⁹

Han ansåg, att den lagliga parlamentariska vägen var den enda vägen till socialismen. Han sade, att om arbetarklassen har ”allmän och lika rösträtt, så har den sociala princip, som är grundvillkoret för frigörelsen, ernåtts.”¹⁰

² N.S. Chrusjtjov: *Sovjetunionens kommunistiska partis Centralkommittés rapport till 20:e partikongressen*, FLPH, Moskva 1956, s. 45.

³ N.S. Chrusjtjov: ”For New Victories for the World Communist Movement”, *World Marxist Review*, Jan. 1961.

⁴ N.S. Chrusjtjov: *Sovjetunionens kommunistiska partis Centralkommittés rapport till 20:e partikongressen*, FLPH, Moskva, 1956, s. 46.

⁵ A. a. s. 45.

⁶ *Program för Sovjetunionens kommunistiska parti*, Sovjetunionens informationsbyrå, Sthlm 1961, s. 34.

⁷ A. a. s. 38.

⁸ E. Bernstein: *Förutsättningarna för socialismen och det socialdemokratiska partiets uppgifter*, tyska uppl. Berlin, 1923, s. 11.

⁹ A. a. s. 197.

¹⁰ E. Bernstein: *Vad är socialism?*, tyska uppl., Berlin, 1922, s. 28.

Han försäkrade att ”den dagen ska komma då den (arbetarklassen) blivit numerärt så stark och kommer att vara av sådan betydelse för hela samhället att så att säga härskarnas palats inte längre är i stånd att motstå trycket från den och kommer att falla ihop nästan av sig själva”.¹¹

Lenin sade:

Bernsteinarna accepterade och accepterar marxismen utan dess direkt revolutionära aspekt. De betraktar inte den parlamentariska kampen såsom ett av de vapen, vilka är synnerligen lämpliga under bestämda historiska perioder utan som den huvudsakliga och nästan enda formen för kamp, som gör ”våld”, ”erövring” och ”diktatur” onödiga. (Kadetternas seger och arbetarpartiets uppgifter, *Collected Works*, FLPH, Moskva 1962, vol 10, sid. 249.)

Herr Kautsky var en passande efterträdare till Bernstein. Liksom Bernstein propagerade han ivrigt för den parlamentariska vägen och bekämpade den våldsamma revolutionen och proletariats diktatur. Han sade att under bourgeoisieens demokratiska system finns det ”inte längre rum för väpnad kamp för lösning av klasskonflikter”¹² och att ”det skulle vara löjligt... att predika en våldsam politisk omstörtning”.¹³ Han angrep Lenin och bolsjevikpartiet genom att likna dem vid ”en otålig barnmorska som använder våld för att förmå en havande kvinna att föda i femte månaden i stället för i den nionde”.¹⁴

Kautsky var hopplöst anfäktad av parlamentarisk kretinism. Han gjorde det välbekanta uttalandet: ”Målet för vår politiska kamp förblir såsom hitintills att erövra statsmakten genom att vinna en majoritet i parlamentet och förvandla parlamentet till statsstyrelsens verkliga ledare”.¹⁵

Han sade också:

Den parlamentariska republiken – med eller utan en monarki av engelsk modell i toppen – är enligt min tanke den grund på vilken proletär diktatur och socialistiskt samhälle växer upp. Denna republik är den ”framtidens stat” till vilken vi måste sträva.¹⁶

Lenin kritiserade skarpt dessa absurda uttalanden av Kautsky.

Lenin förklarade, i det han gick till rätta med Kautsky:

Endast skurkar eller dumhuvuden kan tro att proletariatet måste vinna majoritet i val som genomförs under bourgeoisieens ok, under löneslaveriets ok, och att det ska vinna makten efteråt. Detta är höjden av dumhet eller hyckleri; det är att ersätta klasskampen och revolutionen med röstning, under det gamla systemet och med den gamla makten. (Hälsningar till de italienska, franska och tyska kommunisterna, *Samlade verk*, ryska upplagan, bd 30, sid. 40.)

Lenin gjorde den träffande kommentaren att Kautskys parlamentariska väg ”är ju den renaste och banalaste opportunismen, innebärande att man avsvärjer sig revolutionen i handling fast man samtidigt erkänner den i ord”. (Staten och revolutionen, *Valda verk*, bd II, del I, sid. 326.) Han sade:

När Kautsky ”tolkade” begreppet ”proletariats revolutionära diktatur” på så sätt att den förtryckta klassens revolutionära våld mot förtryckarna försvann, slog han världsrekordet i liberal förvanskning av Marx. (Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky, *Valda verk*, bd II, andra delen, sid. 41.)

¹¹ E. Bernstein: *Den politiska masstrejken och det tyska socialdemokratiska partiets politiska läge*, tyska uppl., Berlin 1905, s. 37.

¹² K. Kautsky: *Social Democracy versus Communism*, Rand School Press, New York, 1946, s. 117.

¹³ K. Kautsky: *Social Democracy versus Communism*, Rand School Press, New York, 1946, s. 117.

¹⁴ K. Kautsky: *Den proletära revolutionen och dess program*, tyska uppl., Berlin 1922, s. 90.

¹⁵ K. Kautsky: ”Ny taktik”, *Neue Zeit* nr 46, 1912.

¹⁶ K. Kautsky argument citerade av G. K. Soselia i *Revisionismen och den marxistiska teorin om proletariatets diktatur*, ryska uppl. Moskva 1960, s. 46.

Här har vi utförligt citerat såväl Chrusjtjov som Bernstein och Kautsky samt Lenins kritik av de bägge sistnämnda hedersmännen för att visa att Chrusjtjovs revisionism är modern bernsteinism och kautskyism, ren och skär. Liksom Bernsteins och Kautskys kommer också Chrusjtjovs förräderi mot marxismen skarpast till synes i hans kamp mot det revolutionära våldet, i vad han gör för att ”utplåna det revolutionära våldet”. I detta stycke har Kautsky och Bernstein nu tydligen förlorat sin titel till Chrusjtjov, som satt nytt världsrekord. Chrusjtjov, Bernstein och Kautskys värdige lärjunge, har överträffat sina mästare.

Våldsamma revolution är en allmän lag för den proletära revolutionen

Arbetarrörelsens hela historia säger oss, att erkännandet eller icke-erkännandet av den våldsamma revolutionen som en allmän lag för den proletära revolutionen, av nödvändighet att krossa det gamla statsmaskineriet och ersätta bourgeoisieens diktatur med proletariatets diktatur alltid har utgjort vattendelaren mellan marxismen och opportunisterna och revisionism av alla slag, mellan de proletära revolutionärerna och alla proletariatets renegater.

Enligt marxismen-leninismens grundläggande läror är frågan om statsmakten nyckelfrågan i varje revolution, och nyckelfrågan i den proletära revolutionen är den om statsmaktens erövring och det borgerliga statsmaskineriets krossande med våld, upprättandet av proletariatets diktatur och den borgerliga statens ersättande med den proletära staten.

Marxismen har alltid öppet proklamerat den våldsamma revolutionens oundviklighet. Den framhåller att den våldsamma revolutionen är det socialistiska samhällets jordemoder, den enda vägen till att ersätta bourgeoisieens diktatur med proletariatets diktatur och en allmän lag för den proletära revolutionen.

Marxismen lär oss, att staten själv är en form av våld. Statsmaskineriets huvudbeståndsdelar är armén och polisen. Historien visar att alla härskande klasser är beroende av våld för att upprätthålla sitt välde.

Proletariatet skulle naturligtvis föredra att komma till makten med fredliga medel. Men historien överflödar av vittnesbörd om att de reaktionära klasserna aldrig frivilligt uppger sin maktställning och att de alltid är de första till att använda våld för att undertrycka den revolutionära massrörelsen och framkalla inbördeskrig och därmed sätter den väpnade kampen på dagordningen.

Lenin har talat om ”inbördeskriget, vilket inte en enda stor revolution i historien varit i stånd att undgå och utan vilket ingen enda allvarlig marxist har föreställt sig övergången från kapitalism till socialism”. (Profetiska ord, *Samlade verk*, ryska upplagan, bd 27, sid. 457.)

De stora revolutionerna i historien, vilka Lenin hänvisade till, innesluter den borgerliga revolutionen. I den borgerliga revolutionen störtar en exploaterande klass en annan, men likväl kan det inte göras utan inbördeskrig. Än mindre är detta förhållandet med den proletära revolutionen, som är en revolution för att avskaffa alla exploaterande klasser och system.

Vad angår faktum, att den våldsamma revolutionen är en allmän lag för den proletära revolutionen, framhöll Lenin upprepade gånger att ”mellan kapitalismen och socialismen ligger en lång period av ”födelsemärter” – att våldet alltid är det gamla samhällets barnmorska” (De som är skräckslagna för det gamlas sammanbrott och de som kämpar för det nya, *Samlade verk*, 4:e ryska upplagan, bd 26, sid. 362.), att den borgerliga staten ”kan inte avlösas av den proletära staten (proletariatets diktatur) genom att ”dö bort” utan som allmän regel bara genom en våldsamma revolution” och att ”nödvändigheten att systematiskt uppföstra massorna i en sådan, ja, just en

sådan syn på den våldsamma revolutionen ligger till grund för Marx' och Engels' *hela* lära (Staten och revolutionen *Valda verk*, bd II, första delen, sid. 216-17.)

Även Stalin sade att en våldsam revolution av proletariatet och proletariatets diktatur är ”en oundviklig och oundärlig betingelse” för frammarschen till socialismen i alla länder, som behärskas av kapitalet. (Reply to the Discussion on the Report on ‘The Socialdemocratic Deviation in Our Party’, *Works*, FLPH, Moskva 1954, vol 8, sid 323.)

Kan en radikal omvandling av den borgerliga ordningen åstadkommas utan en våldsam revolution, utan proletariatets diktatur? Stalin svarade:

Naturligtvis inte. Att tro att en sådan revolution kan utföras fredligt, inom ramen av den borgerliga demokratin, som anpassats till bourgeoisieens herravälde – det betyder att antingen förlora vettet och tappa de normala mänskliga begreppen, eller att öppet och utan omsvep avstå från den proletära revolutionen. (Om leninismens frågor, *Leninismens problem*, Förlaget för litteratur på främmande språk, Moskva 1951, sid. 171.)

Utgående från den marxist-leninistiska teorin om den våldsamma revolutionen och de nya erfarenheterna av den proletära revolutionen och folkens av proletariatet ledda demokratiska revolution framförde kamrat Mao Tsetung den ryktbara satsen att ”politisk makt växer ur pipan på ett gevär”.

Kamrat Mao Tsetung sade:

... revolutioner och revolutionära krig är oundvikliga i klassamhället och att det utan dem är omöjligt att utföra något språng i den samhälleliga utvecklingen och att störta de reaktionära härskande klasserna och därför omöjligt för folket att vinna politisk makt. (Om motsättningar, *Skrifter i urval*, Oktoberförlaget, Uddevalla 1975, 3:e uppl., sid. 114.)

Han förklarade:

Den centrala uppgiften och högsta formen för revolution är maktövertagande med väpnat våld, tvistefrågans lösning medelst krig. Denna marxist-leninistiska revolutionsprincip gäller universellt, för Kina och för alla länder. (Problem rörande krig och strategi, *Valda verk*, bd II, Danelius bokförlag 1970, sid. 213.)

Han uttalade vidare:

Erfarenheterna av klasskamp under imperialismens era lär oss att det endast är med gevärets makt som arbetarklassen och de arbetande massorna kan besegra bourgeoisie och godsägarna, vilka bägge är beväpnade. I denna mening kan vi säga att endast med gevär kan hela världen omvandlas. (A.a., sid. 218-19.)

Vi sammanfattar: den våldsamma revolutionen är en allmän lag för den proletära revolutionen. Detta är en av marxismen-leninismens grundsatser. Det är i denna synnerligen viktiga fråga som Chrusjtjov förråder marxismen-leninismen.

Vår kamp mot Chrusjtjovs revisionism

När Chrusjtjov vid SUKP:s 20:e kongress för första gången förde fram den ”parlamentariska vägen”, betraktade Kinas kommunistiska parti detta såsom ett grovt fel, ett brott mot marxismen-leninismens grundläggande teorier och fullständigt oantagbart.

Men eftersom Chrusjtjovs revisionism ännu befann sig i sitt begynnelsestadium och SUKP:s ledare ännu inte hade framkallat öppen polemik, avstod vi för en tid från att offentligen avslöja eller kritisera hans fel med den ”parlamentariska vägen”. Gentemot hans felaktiga sats redogjorde vi emellertid i positiv form för den marxist-leninistiska åsikten i våra dokument och artiklar

samtidigt som vi vid interna överläggningar mellan partierna och möten med broderpartierna förde lämplig och nödvändig kamp mot hans ståndpunkt.

När vår Centralkommitté i sin politiska rapport till vårt partis åttonde rikskongress i september 1956 sammanfattade den kinesiska revolutionens erfarenheter uttalade den klart:

Medan vårt parti arbetade för fredlig omdaning, lät det sig inte förmås att minska sin vaksamhet eller att ge upp folkets vapen...

Folket är till skillnad från reaktionärerna inte krigiskt... men då folket tvingades att gripa till vapen, var det fullt berättigat att göra detta. Att vända sig emot att folket grep till vapen och att begära, att de skulle böja sig för den angripande fienden, skulle ha varit att följa en opportunistisk linje. Frågan om man skulle följa en revolutionär linje eller en opportunistisk linje blev här till den stora frågan huruvida våra sexhundra miljoner människor skulle eller inte skulle erövra den politiska makten när förhållandena mognat. Vårt parti följde den revolutionära linjen och i dag har vi Folkrepubliken Kina.

I denna fråga är den marxist-leninistiska åsikt som KKP:s åttonde rikskongress uttalade motsatt den revisionistiska åsikten från SUKP:s 20:e kongress.

I december 1956 förklarade vi på ett positivt sätt Oktoberrevolutionens väg i artikeln ”Mera om de historiska erfarenheterna av proletariats diktatur” och kritiserade sålunda i verkligheten den så kallade parlamentariska väg som Chrusjtjov ställde emot Oktoberrevolutionens väg.

I många privata samtal med SUKP:s ledare riktade de ledande kamraterna i KKP:s Centralkommitté allvarlig kritik emot Chrusjtjovs felaktiga åsikter. Vi hoppades uppriktigt att han skulle rätta sina misstag.

Under mötet med representanterna för de kommunistiska partierna och arbetarpartierna år 1957 gick KKP:s delegation in i en skarp debatt med SUKP:s delegation om övergången från kapitalism till socialism.

I det första utkastet till Deklaration, som SUKP:s Centralkommitté framlade under förberedelserna för Moskva-mötet, berörde den endast möjligheten av en fredlig övergång och sade ingenting om möjligheten av en icke-fredlig övergång. Den berörde endast den parlamentariska vägen och sade ingenting om andra kampmedel, och samtidigt satte den förhoppningarna om statsmaktens erövring på den parlamentariska vägen till ”kommunisternas och socialisternas gemensamma aktioner”. KKP:s Centralkommitté kunde naturligtvis inte vara med om att dessa felaktiga åsikter, som avviker från marxismen-leninismen, skrevs in i ett för alla kommunistiska partier och arbetarpartier gemensamt programmatiskt dokument.

Sedan KKP:s delegation framfört sin kritik, gjorde SUKP:s Centralkommitté upp ett andra förslag till Deklarationen. Fast de i detta tillagt satser, om möjligheten av en icke-fredlig övergång, återspeglade formuleringen av frågan om den fredliga övergången alltså de revisionistiska åsikter som Chrusjtjov framfört vid SUKP:s 20:e kongress.

KKP:s delegation gav i klara ordalag besked om att den inte var överens med dessa felaktiga åsikter. Den 10 november 1957 förklarade den systematiskt sina egna åsikter i frågan om övergången från kapitalism till socialism för SUKP:s Centralkommitté till vilken den samtidigt överlämnade en skriftlig redogörelse.

Huvudpunkterna i denna redogörelse sammanfattas här nedan.

Ur taktisk synpunkt är det fördelaktigt att omnämna önskemålet om en fredlig övergång, men det skulle vara olämpligt att överbetona möjligheten till fredlig övergång. Det är nödvändigt att ständigt vara beredd att slå tillbaka kontrarevolutionära attacker och att, i

revolutionens kritiska ögonblick, då arbetarklassen griper statsmakten, störta bourgeoisien med väpnat våld därest den använder väpnat våld för att undertrycka folkets revolution (allmänt talat är det oundvikligt att bourgeoisien kommer att göra detta).

Den parlamentariska kampformen måste utnyttjas helt och fullt, men dess roll är begränsad. Det som är viktigast är att fortsätta det hårda arbetet på att samla revolutionär styrka; fredlig övergång bör inte tolkas som om det uteslutande betyder övergång genom en parlamentsmajoritet. Huvudfrågan är den om statsmaskineriet, nämligen krossandet av det gamla statsmaskineriet (framför allt de väpnade styrkorna) och upprättandet av det nya statsmaskineriet (framför allt de väpnade styrkorna).

De socialdemokratiska partierna är inte socialistiska partier, med undantag för vissa vänsterflyglar är de en variant av de borgerliga politiska partierna. I frågan om den socialistiska revolutionen är vår ståndpunkt i grunden skild från den som de socialdemokratiska partierna intar. Denna skillnad får inte skymmas bort.

Dessa våra åsikter står i full överensstämmelse med marxismen-leninismen.

Kamraterna i SUKP:s Centralkommittés delegation förmådde inte argumentera emot dem, men de bad oss upprepade gånger att göra eftergifter för deras interna behov och uttryckte förhoppningen att formuleringen i denna fråga i deklarationsförslaget skulle visa någon förbindelse med den formulering som SUKP:s 20:e kongress gjort i frågan.

Vi hade tillbakavisat SUKP-ledningens felaktiga åsikter och lagt fram en skriftlig redogörelse för våra egna åsikter. Av dessa skäl och med hänsyn till den gemensamma kampen mot fienden beslöt KKP:s delegation att tillmötesgå de önskemål som kamraterna från SUKP upprepade gånger framfört och gick med på att ta SUKP:s Centralkommittés förslag i denna fråga såsom grundval och att föreslå ändringar endast på några få punkter.

Vi hoppades att kamraterna i SUKP genom denna debatt skulle vakna till insikt om sina fel och rätta dem. Men tvärtemot våra förhoppningar gjorde SUKP:s ledare inte detta.

Vid mötet med broderpartierna år 1960 hade KKP:s delegation åter flera skarpa debatter med SUKP:s delegation, om övergången från kapitalism till socialism, och avslöjade och kritiserade grundligt Chrusjtjovs revisionistiska åsikter. Under mötet höll envar av de kinesiska och sovjetiska parterna fast var vid sin inställning och ingen överenskommelse kunde uppnås. Beaktande broderpartiernas allmänna önskan, att ett gemensamt dokument skulle antas vid mötet, gjorde KKP:s delegation slutligen åter en eftergift i denna fråga och gick med på att de ifrågavarande avsnitten i 1957 års Deklaration ordagrant fick överföras till 1960 års Uttalande. Även nu skedde detta med hänsyn till SUKP-ledarnas behov. Samtidigt utdelade vi vid detta möte den *Redogörelse för våra åsikter i frågan om den fredliga övergången*, som Kinas kommunistiska parti överlämnat den 10 november 1957, och klargjorde att detta var sista gången vi i denna fråga tog hänsyn till SUKP:s ledning och att vi inte skulle göra det om igen.

Om kamrater nu kritiserar oss, för att vi begick ett fel då vi tog hänsyn till SUKP:s ledare, är vi fullt beredda att acceptera denna kritik.

Eftersom Deklarationens och Uttalandets formulering i frågan om den fredliga övergången grundades på SUKP:s förslag och på vissa ställen bibehöll formuleringarna från dess 20:e kongress, innehåller framställningen i sin helhet allvarliga svagheter och fel, trots att en viss påbättring företogs. Medan formuleringen i de båda dokumenten påpekar, att de härskande klasserna aldrig avstår sin makt frivilligt, påstår den också att statsmakten i ett antal länder kan erövrats utan inbördeskrig. Samtidigt som den säger att utomparlamentarisk kamp bör föras för att

krossa de reaktionära krafternas motstånd, påstår den också att en stabil majoritet kan säkras i parlamentet och att parlamentet sålunda kan omvandlas till ett instrument i det arbetande folkets tjänst. Och medan den omnämner den fredliga övergången, underlåter den att framhäva den våldsamma revolutionen såsom en allmän lag. SUKP:s ledning har utnyttjat dessa svagheter och brister i Deklarationen och Uttalandet och använt dem som ursäkt för att prångla ut Chrusjtjovs revisionism.

Det måste högtidligen förklaras att Kinas kommunistiska parti hela tiden upprätthållit sina skiljaktiga meningar om den formulering som i 1957 års Deklaration och 1960 års uttalande givits åt frågan om övergången från kapitalism till socialism. Vi har aldrig dolt våra åsikter. För det internationella proletariats revolutionära saks skull och för att hindra revisionisterna att missbruka dessa för alla broderpartier gemensamma programmatiska dokument, anser vi det vara nödvändigt att genom gemensamma överläggningar mellan de kommunistiska partierna och arbetarpartierna ändra Deklarationens och Uttalandets formuleringar i denna fråga i överensstämmelse med marxismen-leninismens revolutionära principer.

För att hjälpa läsarna att själva bekanta sig med Kinas kommunistiska partis hela åsikter i denna fråga, publicerar vi ånyo och som bilaga till denna artikel hela texten till den *Redogörelse för våra åsikter i frågan om den fredliga övergången* som KKP:s delegation den 10 november 1957 överlämnade till SUKP:s Centralkommitté.*

Under de senaste åtta åren har den kamp som de marxist-leninistiska partierna och marxist-leninisterna i världen fört mot Chrusjtjovs revisionism gjort stora framsteg. Allt fler människor har kommit till insikt om den sanna karaktären av Chrusjtjovs revisionism. SUKP:s ledare tar icke desto mindre alltjämt sin tillflykt till undanflykter och spetsfundigheter och försöker på alla upptänkliga sätt att prångla ut sitt nonsens.

Därför är det fortfarande nödvändigt för oss att vederlägga vanföreställningen om den ”fredliga övergången”.

Ordklyverier kan Inte förändra historien

SUKP:s ledare förvränger öppet Marx' och Lenins arbeten och förvränger även historien för att dölja sitt förräderi mot marxismen-leninismen och rättfärdiga sin revisionistiska linje.

De säger: Ansåg inte Marx ”att en sådan möjlighet (till fredlig övergång) förelåg i Storbritannien och Amerika”?¹⁷ Detta argument har faktiskt hämtats från renegaten Kautsky, som använde samma metod för att förvränga Marx' åsikter och bekämpa den proletära revolutionen och den proletära diktaturen.

Det är sant att Marx på 1870-talet sade, att ”arbetarna kan uppnå sina mål med fredliga medel” i sådana länder som Förenta staterna och Storbritannien. Men samtidigt underströk han att denna möjlighet utgjorde ett undantag. Han sade, att ”även om det förhåller sig så, måste vi också erkänna att i flertalet länder på kontinenten våldet måste tjäna som vår revolutions hävstång”. (”Om Haagkongressen”, tal på ett massmöte i Amsterdam, *Samlade verk av Marx och Engels*, andra ryska uppl. bd 18, s. 154.) Vad mera är, han framhöll att.

Den engelska bourgeoisien har alltid visat sin beredskap att acceptera majoritetens beslut så länge den har monopol på rösträtten. Men tro mig, i det ögonblick den finner sig själv i minoritet i frågor som den anser livsviktiga, kommer vi att få ett nytt slavägarekrig här.” (Uppteckning av ett samtal mellan

* Se bilagan till [Hur meningsskiljaktigheterna mellan oss och SUKP:s ledning uppkommit och utvecklats](#)

¹⁷ O. W. Kuusinen m. fl.: *Marxismen-leninismens grundvalar*, s. 524.

K. Marx och The Worlds korrespondent”, *Samlade verk av Marx och Engels*, andra ryska uppl. bd 17, s.637.)

Lenin sade i sin kritik av renegaten Kautsky:

Argumentet att Marx på ”sjuttioalet” garanterade möjligheten av en fredlig övergång till socialismen i England och Amerika är en sofistiskt argument eller, för att tala rent ut, ett argument som en svindlare som jonglerar med citat och hänvisningar. För det första betraktade Marx även då denna möjlighet som ett undantag. För det andra existerade monopolkapitalismen, dvs imperialismen, ännu inte på den tiden. För det tredje fanns det då i England och Amerika ingen militär – som det finns nu – som tjänar som den viktigaste apparaten i det borgerliga statsmaskineriet. (”The Proletarian Revolution and the Renegade Kautsky”, *Collected Works*, Int. Publishers, New York, 1945, bd 23, s. 233-34.)

Lenin sade att imperialismen till följd av sina grundläggande ekonomiska egenskaper utmärker sig ”för en minimal fredsvänlighet och frihetskärlek, för en maximal och allmän utveckling av militärväsendet”. ”Att ”inte märka detta” i diskussionen av frågan om fredlig eller våldsam omvälvning ”det innebär att sjunka ned till en bourgeoisiens dussinlakej”. (A. a. s. 357 o. *Valda verk*, bd II, andra delen, sid 38.)

I dag har SUKP:s ledare stämt upp Kautskys gamla visa. Vad är det, om inte att sjunka ned till en bourgeoisiens dussinlakej?

Vidare säger ledarna för SUKP: Erkände kanske inte Lenin ”i princip möjligheten av en fredlig revolution”?¹⁸ Detta är ett ännu värre sofisterti.

För en tid efter februarirevolutionen 1917 föreställde sig Lenin en situation, i vilken revolutionen i Ryssland var ”möjlig, såsom ett undantag, i form av en fredlig revolution”. (Första allryska kongressen av arbetar- och soldatdeputerades sovjet”, *Valda verk*, bd II, första delen, sid. 74.) Han betecknade den som ett undantag till följd av de speciella omständigheter som då rådde: ”Vapnen i folkets händer, frånvaron av våld utifrån över folket – det var sakens väsen”. (”Till parollerna”, *Valda verk*, bd II, första delen, sid. 82.) I juli 1917 undertryckte den kontrarevolutionära regeringen massorna med väpnat våld och dränkte gatorna i Petrograd med arbetares och soldaters blod. Efter denna händelse förklarade Lenin att ”allt hopp om en fredlig utveckling av den ryska revolutionen har definitivt försvunnit” (”The Political Situation”, *Collected Works*, Int. Publishers, New York, 1932, bd 21, bok 1, s. 37.) I oktober 1917 ledde Lenin och bolsjevikpartiet beslutsamt arbetarna och soldaterna i ett väpnat uppror och grep statsmakten. Lenin framhöll i januari 1918 att ”klasskampen... har övergått till inbördeskrig”. (”Människor från nästa värld”, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl., Moskva, vol. 26, s. 393.) Sovjetstaten var tvungen att föra revolutionärt krig i ytterligare tre och ett halvt år och att göra tunga offer innan den krossat både den inhemska kontrarevolutionära revolten och den utländska väpnade interventionen. Först då var revolutionens seger befast. Lenin sade år 1919 att ”det revolutionära våldet vann lysande framgångar i Oktoberrevolutionen” (”Sovjetmaktens framgångar och svårigheter”, *Samlade verk*, fjärde ryska uppl. bd 29, s. 41.)

Nu har SUKP:s ledare fräckheten att säga att Oktoberrevolutionen var ”den mest oblodiga av alla revolutioner”¹⁹ och ”genomfördes nästan fredligt”.²⁰ Deras påståenden står i direkt strid med de

¹⁸ A. Bedjakov och F. Burlatsky: ”Lenins teori om den socialistiska revolutionen och nutiden”, *Kommunist* nr 13, Moskva 1960.

¹⁹ F. Konstantinov: ”Lenin och vår egen tid”, *Kommunist* nr 5, Moskva, 1960.

²⁰ A. Mikojan: Tal vid 20:e kongressen. *Sovjetunionens kommunistiska partis 20:e kongress*, ryska uppl., Moskva, 1956, bd 1, s. 313.

historiska fakta. Hur känner de sig vid tanken på de revolutionära martyrerne, som göt sitt blod och offrade sina liv för att skapa världens första socialistiska stat?

När vi framhåller att världshistorien hittills inte givit ett enda exempel på fredlig övergång från kapitalism till socialism, slingrar sig SUKP-ledarna med att ”det finns praktisk erfarenhet av att den socialistiska revolutionen kan genomföras under fredliga former”. Och sedan sluter de ögonen för fakta och förklarar: ”I Ungern upprättades år 1919 proletariats diktatur med fredliga medel”.²¹

Är detta sant? Nej, det är det inte. Låt oss se vad Bela Kun, den ungerska revolutionens ledare, hade att säga i saken.

Ungerns kommunistiska parti bildades i november 1918. Det nya partiet kastade sig omedelbart in i den revolutionära kampen och ställde som paroller för den socialistiska revolutionen: ”Avväpna bourgeoisien, beväpna proletariatet, upprätta sovjetmakt”. (Bela Kun: *Den ungerska proletära revolutionens lärdomar*, ryska uppl., Moskva, 1960, s. 46.) Det ungerska kommunistiska partiet arbetade aktivt på alla områden för en väpnad revolt. Det beväpnade arbetarna, bemödade sig att vinna över regeringstrupperna och organiserade de demobiliserade arbetarna, organiserade väpnade demonstrationer, ledde arbetarna när de kastade ut sina arbetsköpare och ockuperade fabriker, ledde lantarbetarna då de tog storgods, avväpnade de reaktionära arméofficerarna, trupperna och polisen, förknippade strejker med väpnade revolter osv.

Den ungerska revolutionen var rik på väpnade strider av olika former och olika omfattning. Bela Kun skrev:

Från den dag då kommunistiska partiet bildades och till maktövertagandet blev väpnade sammanstötningar med den borgerliga maktens organ allt vanligare. Från den 12 december 1918, då den beväpnade budapestgarnisonen gick ut på gatorna i en demonstration mot den provisoriska regeringens krigsminister... gick det sannolikt inte en enda dag utan att pressen meddelade om blodiga sammanstötningar mellan revolutionära arbetare och soldater och beväpnade förband ur regeringsstyrkorna, i synnerhet polisen. Kommunisterna organiserade ett stort antal resningar inte blott i Budapest utan också ute i provinserna. (Bela Kun: A.a., sid. 57.)

SUKP:s ledare kommer med en uppenbar lögn, då de säger att den ungerska revolutionen var ett exempel på fredlig övergång.

I sovjetpressen göres gällande att den borgerliga regeringen i Ungern ”frivilligt avgick”,²² och detta är förmodligen det enda SUKP:s ledare stödjer sig på. Men vilka var fakta?

Karolyi, som var chef för den ungerska borgerliga regeringen vid den tid det här gäller, har givit mycket klart besked. Han förklarade:

Jag undertecknade en proklamation rörande min egen avgång och maktens överlämnande till proletariatet, som i verkligheten redan hade gripit den och proklamerat sig som maktägande... Jag överlämnade inte makten till proletariatet, eftersom det allredan vunnit den tack vare att det planmässigt skapat en socialistisk armé.

Av denna orsak var det, framhöll Bela Kun, en bedräglig ”legend”, när man sade att bourgeoisien frivilligt överlämnat den politiska makten till proletariatet. (Bela Kun: A.a. sid. 49.)

²¹ ”Marxismen-Leninismen – grundvalen för den kommunistiska rörelsens enhet”, redaktionell artikel i *Kommunist* nr 15, Moskva 1963.

²² ”Hur revolutionsprocessen i världen utvecklas”, *Sovjetskaja Rossia*, den 1 augusti 1963.

Den ungerska revolutionen av år 1919 slogs ned. Då Lenin undersökte de viktigaste lärdomarna av dess nederlag, sade han, att ett ödesdigert misstag, som det unga kommunistiska partiet i Ungern begick, var att det inte med tillräcklig fasthet utövade diktaturen mot fienden utan vacklade i det kritiska ögonblicket. Dessutom underlät det ungerska partiet att vidta riktiga åtgärder för att uppfylla böndernas krav på en lösning av jordfrågan, och därför isolerade det sig självt från bönderna. En annan viktig orsak till revolutionens nederlag var sammanslagningen av kommunistiska partiet och det opportunistiska socialdemokratiska partiet.

Det är rena historieförvrängningen då SUKP:s ledare påstår att den ungerska revolutionen år 1918-19 är ett exempel på "fredlig övergång".

De påstår ytterligare att arbetarklassen i Tjeckoslovakien vann "makten genom den fredliga vägen".²³ Detta är ännu en befärd förvrängning av historien.

Folkets demokratiska välde i Tjeckoslovakien upprättades under det antifascistiska krigets gång; makten togs inte "fredligt" från bourgeoisien. Under andra världskriget ledde kommunistiska partiet folkets gerillakrig och väpnade revolter mot fascisterna; med sovjetarméns bistånd förintade det de tyska fascisternas trupper och deras servila regim i Tjeckoslovakien och upprättade en koalitionsregering som representerade den nationella fronten. Denna regering var till sin natur en folkets demokratiska diktatur under proletariats ledning, dvs en form av proletariats diktatur.

I februari 1948 planerade reaktionärerna i Tjeckoslovakien, stödda av den amerikanska imperialismen, en kontrarevolutionär statskupp för att störta folkregeringen genom väpnad revolt. Men regeringen, som leddes av kommunistiska partiet, tog omedelbart sina väpnade styrkor i anspråk och organiserade väpnade massdemonstrationer och krossade sålunda den borgerliga konspirationen på en kontrarevolutionär återkomst till makten. Dessa fakta vittnar klart om att februarihändelserna inte innebar att arbetarklassen "fredligt" övertog den politiska makten från bourgeoisien, utan att arbetarklassen genom sin egen statsmakt och huvudsakligen med hjälp av sina egna väpnade styrkor, undertryckte en kontrarevolutionär borgerlig statskupp.

Gottwald sammanfattade februarihändelserna med följande ord:

Även före februarihändelserna sade vi: en av de grundläggande förändringar är, om man jämför med de förhållanden som rådde före kriget, just att statsapparaten redan tjänar nya klasser och inte de tidigare härskande klasserna. Februarihändelserna visade att statsapparaten i detta avseende spelade en framträdande roll... (Tal vid Tjeckoslovakiens kommunistiska partis Centralkommittés plenarmöte den 17 november 1948.)

Hur kan de ovan behandlade händelserna betraktas som prejudikat på fredlig övergång?

Lenin sade: "Alla dessa undanflykter, sofismer och skurkaktiga förfalskningar *behöver Kautsky just för att söka komma ifrån den våldsamma revolutionen*, för att dölja sitt förnekande av den, sin övergång till den *liberala* arbetarpolitiken, dvs till bourgeoisien". Och han tillade: "Här ligger hunden begraven." ("Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky", *Valda verk*, bd II, andra delen, sid. 38.)

Varför har Chrusjtjov så skamlöst förvrängt Marx' och Lenins arbeten, förfalskat historien och tagit till undanflykter? Än en gång: Här ligger hunden begraven.

²³ L. I. Bresjnev: Tal vid Tjeckoslovakiens Kommunistiska partis 12:e kongress, *Pravda* den 6. dec. 1962.

Lögner kan inte dölja verkligheten

Huvudargumentet, som SUKP:s ledare använder för att rättfärdiga sin antirevolutionära linje om ”fredlig övergång”, är att de historiska betingelserna förändrats.

Ifråga om de förändringar av de historiska betingelserna som skett sedan andra världskriget och de slutsatser som ska dras upp av dem har marxist-leninister helt andra åsikter än Chrusjtjov.

Marxist-leninisterna anser att de historiska betingelserna har undergått en väsentlig förändring efter kriget. Förändringen kommer huvudsakligen till uttryck i den stora ökningen av den proletära socialismens krafter och den stora försvagningen av imperialismens krafter. Sedan kriget har det mäktiga socialistiska lägret och en hel rad av nya, självständiga nationalistiska stater uppstått, och det har förekommit en oavbruten följd av väpnade revolutionära strider, ett nytt uppsving för massrörelserna i de kapitalistiska länderna och en väldig utökning av den internationella kommunistiska rörelsens led. Den internationella proletära socialistiska revolutionära rörelsen och den nationella demokratiska revolutionära rörelsen i Asien, Afrika och Latinamerika har blivit de två stora historiska strömningarna i vår tid.

Under den tidiga efterkrigsperioden framhöll kamrat Mao Tse-tung upprepade gånger, att styrkebalansen i världen var gynnsam för oss men inte för fienden och att detta nya läge ”öppnat ännu bredare möjligheter till befrielse av arbetarklassen och de förtryckta folken i världen och öppnat ännu mera verkliga vägar för den”. (”Revolutionära krafter i hela världen förena er till kamp mot imperialistisk aggression!”, *Valda verk* bd IV, Bokförlaget Oktober Uddevalla 1973, 2:a uppl. sid. 268.)

Han påvisade också:

Ställa till bråk, misslyckas, ställa till bråk på nytt, misslyckas på nytt... till dess det är ute med dem. Detta är imperialisternas och reaktionärernas logik över hela världen i deras förhållande till folkets sak, och de kommer aldrig att handla i strid med denna logik. Detta är en marxistisk lag. När vi säger ”imperialismen är vildsint”, menar vi att dess natur aldrig kommer att förändras, att imperialisterna aldrig kommer att lägga ifrån sig sina slaktarknivar, att de aldrig kommer att bli Buddhor, utan kommer att fortsätta som de börjat till dess de går under. (”Kasta undan illusionerna, bered er till strid”, *Valda verk*, bd IV, Bokförlaget Oktober, Uddevalla 1973, 2:a uppl. s. 403.)

Marxist-leninisterna stödjer sig på faktum, att förändringarna i förhållandena efter kriget har blivit allt gynnsammare för revolutionen, och på lagen, att imperialismens och reaktionens natur aldrig kommer att förändras. Därför drar de slutsatsen att revolutionen måste främjas, och de anser att det mycket gynnsamma läget måste utnyttjas till fullo och att man, utgående från de särskilda förhållandena i olika länder aktivt bör främja den revolutionära kampens utveckling och vidta förberedelser för att gripa segern i revolutionen.

Chrusjtjov å sin sida drar, med just dessa förändringar i efterkrigsförhållandena som förevändning, slutsatsen att revolutionen måste bekämpas och avvisas, och han anser att som ett resultat av förändringarna i styrkebalansen i världen har imperialismen och reaktionen ändrat sin natur, har klasskampens lag förändrats och Oktoberrevolutionens väg liksom den marxist-leninistiska teorin om den proletära revolutionen blivit föråldrade.

Chrusjtjov och hans gelikar sprider en saga ur Tusen och en natt. De påstår: ”Nu utbildar sig gynnsamma internationella och inrikespolitiska betingelser, som medger arbetarklassen i ett antal kapitalistiska länder att genomföra den socialistiska revolutionen under fredliga former”.²⁴

²⁴ A. Butenko: ”Krig och revolution”, *Kommunist* nr 4, Moskva 1961.

De säger:

I många europeiska länder ställde den reaktionära bourgeoisien, vilken hela tiden hade utvecklat och fullkomnat sitt polisiära och byråkratiska maskineri, till med ursinnig räfst med de arbetandes massrörelser under mellankrigsperioden och lämnade ingen möjlighet att genomföra en socialistisk revolution på fredlig väg.²⁵

Men enligt vad de säger har situationen nu förändrats.

De säger att ”de grundliga förändringar till socialismens förmån som skett i kraftförhållandena på den internationella arenan” nu skapar möjlighet att ”paralysera den internationella reaktionens intervention i angelägenheterna hos de länder som genomför revolution”²⁶ och att ”detta minskar möjligheterna för att bourgeoisien ska släppa lös inbördeskriget”.²⁷

Men Chrusjtjov och hans gelikars lögner kan inte dölja verkligheten.

Två framträdande fakta är att sedan andra världskriget förstärker imperialisterna och reaktionärerna överallt sin våldsapparat för grymt undertryckande av massorna, och att imperialismen, med Förenta staterna i spetsen, bedriver väpnad intervention i alla delar av världen.

I dag är Amerikas Förenta stater mera militariserade än någonsin och har utökat sin militära manskapsnumerär till över 2.700.000 man, eller elva gånger mera än de hade år 1934 och nio gånger mera än 1939. De har så många polis- och hemliga polis-organisationer att t o m en del av de amerikanska storkapitalisterna har nödgats erkänna att de har mest i världen av den varan och vida överträffar Hitler-Tyskland.

Storbritanniens stående armé har utökats från 250.000 man år 1934 till över 420.000 man år 1963 och dess polisstyrka, som 1934 uppgick till 67.000 man, räknade år 1963 87.000 man.

Frankrikes stående armé har utökats från 650.000 år 1934 till över 740.000 år 1963 och dess polis- och säkerhetsstyrkor från 80.000 år 1934 till 120.000 år 1963.

Andra imperialistiska länder och även kapitalistiska länder av det vanliga slaget utgör inga undantag, när det gäller denna omfattande förstärkning av de väpnade styrkorna och polisen.

Chrusjtjov använder nitiskt parollen om allmän och total avrustning till att lamslå folken. Han har mässat den i många år nu. Men i verkligheten rinns inte ens skuggan av allmän och total avrustning. Överallt i det imperialistiska lägret, som Förenta staterna leder, finner man bara allmän och fullständig upprustning och förstärkning av apparaten för våldsamt undertryckande.

Varför förstärker bourgeoisien så frenetiskt sina väpnade styrkor och sin polis i fredstid? Kan det tänkas att deras syfte därmed inte är att undertrycka det arbetande folkets massrörelser, utan skapa garantier för att de ska kunna erövra statsmakten med fredliga medel? Har inte den härskande bourgeoisien under de nitton år som gått sedan krigsslutet begått illdåd tillräckligt genom att använda soldater och poliser till att undertrycka strejkande arbetare och människor som kämpat för sina demokratiska rättigheter?

Under de senaste nitton åren har den amerikanska imperialismen organiserat militära block och ingått militära avtal med över 40 länder. Den har satt upp över 2.200 militära baser och installationer i alla delar av den kapitalistiska världen. Dess utomlands stationerade väpnade styrkor uppgår till mer än en miljon man. Dess ”Slagkommando” dirigerar en rörlig land- och

²⁵ O. W. Kuusinen m. fl.: *Marxismen-leninismens grundvalar*, s. 526.

²⁶ A. Beljakov o. F. Burlatsky: ”Lenins teori om den socialistiska revolutionen och nutiden”, *Kommunist* nr 13, Moskva, 1960.

²⁷ A. Butenko: ”Krig och revolution”, *Kommunist* nr 4, Moskva 1961.

luftstridsstyrka, som ständigt står redo att sändas vart som helst för att undertrycka folkens revolutioner.

Under de senaste nitton åren har Förenta staterna och andra imperialister inte blott givit allt stöd till reaktionärerna i olika länder och hjälpt dem att undertrycka folkens revolutionära rörelser; de har också direkt planerat och genomfört många kontrarevolutionära beväpnade aggressioner och interventioner, dvs de har exporterat kontrarevolution. Den amerikanska imperialismen har t ex hjälpt Chiang Kai-shek att föra inbördeskrig i Kina, sänt sina egna trupper till Grekland och fört befälet vid angreppet på det grekiska folkets befriade områden, släppt lös aggressionskriget i Korea, landsatt trupper i Libanon för att hota revolutionen i Irak, hjälpt och tubbat de laotiska reaktionärerna att utvidga inbördeskriget, organiserat och dirigerat en sk FN-styrka till att undertrycka den nationella självständighetsrörelsen i Kongo och lett kontrarevolutionära invasioner på Kuba. Den strider alltså för att undertrycka det sydvietnamesiska folkets befrielsekamp. Nyligen använde den väpnat våld för att undertrycka det panamanska folkets rättfärdiga kamp till försvar för sin suveränitet och deltog i den väpnade interventionen på Cypern.

Den amerikanska imperialismen företar inte bara beslutsamma aktioner för att undertrycka och intervensera i alla folks revolutioner och nationella befrielseörelser, utan den försöker också göra sig av med borgerliga regimer, som visar en viss nationalistisk anstrykning. Under dessa nitton år har Förenta staternas regering anställt många kontrarevolutionära militära statskupper i ett antal länder i Asien, Afrika och Latinamerika. Den har till och med använt våld för att avlägsna marionetter som den själv fostrat upp, t ex sådana som Ngo Dinh Diem, så snart de har upphört att passa dess syften – ”slakta åsnan så snart du spänner henne ifrån kvarnvandringen” som ordstävets säger.

Fakta har visat att alla undertryckta folk och nationer, för att kunna göra revolutioner och uppnå befrielse, numera inte endast har att värja sig emot våldsamt undertryckande från de inhemska reaktionära härskande klassernas sida utan också måste göra sig fullt beredda mot väpnad intervention av imperialismen, och i synnerhet av den amerikanska imperialismen. Utan dylika förberedelser och utan att, när så är nödvändigt, orubbligt slå tillbaka det kontrarevolutionära våldet med revolutionärt våld, kan det inte bli fråga om att göra revolution, än mindre om seger för den.

Länder som vunnit självständighet kommer inte att kunna bevara sitt nationella oberoende och än mindre att föra sin revolutionära sak framåt, utan att de stärker sina väpnade styrkor, förbereder sig att möta väpnad aggression och intervention från imperialistisk sida och håller fast vid politiken att bekämpa imperialismen.

Vi skulle vilja fråga SUKP:s ledare: Hur kommer det sig att ni, som har så mycket att säga om de nya drag, som kännetecknar läget efter kriget, har valt att tala om det viktigaste och mest påfallande av dem, nämligen, att de amerikanska och övriga imperialisterna undertrycker revolutionen överallt? Ni trötnar aldrig på att tala om fredlig övergång, men hur kommer det sig att ni aldrig har ett enda ord att säga om hur man ska ta itu med den uppsvällda apparat för våldsamt undertryckande som imperialisterna och reaktionärerna byggt upp? Ni döljer fräckt den blodiga verklighet som imperialismen och reaktionens grymma undertryckande av den nationella befrielsen och de folkliga revolutionära rörelserna utgör och sprider illusionen att de förtryckta nationerna och folken kan uppnå seger med fredliga medel. Är det inte uppenbart att ni försöker söva folkens vaksamhet, lugna de uppretade massorna med tomma löften och en ljus framtid och bekämpa deras revolution och följaktligen handlar såsom medbrottslingar till imperialismen och reaktionärerna i alla länder?

I denna fråga är det nyttigt att låta John Foster Dulles, Förenta staternas framtidne utrikesminister, vara vår ”lärare genom negativt exempel”.

Dulles sade i ett tal den 21 juni 1956 att alla socialistiska länder ditintills upprättats ”genom användande av våld”. Sedan sade han att ”de som styr Sovjet nu säger att de vill avstå från användande av våld” och att ”vi välkomnar och ska uppmuntra denna utveckling.”²⁸

Som trogen förkämpe för det kapitalistiska systemet var Dulles naturligtvis fullt medveten om den viktiga roll våldet spelar i klasskampen. Medan han välkomnade Chrusjtjovs avståndstagande från den våldsamma revolutionen, betonade han starkt bourgeoisiens behov av att stärka sitt kontrarevolutionära våld för att kunna upprätthålla sitt välde. Han sade i ett annat tal att ”av alla en regerings uppgifter är den viktigaste att skydda sina medborgare (läs ”reaktionära härskande klasser”) mot våld... i varje civiliserat samhälle bidrar medlemmarna därför till upprätthållandet av en polisstyrka såsom en ordningens och lagens arm.”²⁹

Här talade Dulles sanning. Den politiska grundvalen för imperialismens och all reaktions herravälde är ingenting annat än – ”en polisstyrka”. Så länge denna grundval är oskadd, är ingenting annat av betydelse, och deras välde kommer inte att rubbas. Ju mera SUKP:s ledare döljer faktum, att bourgeoisien stödjer sig på våld för att upprätthålla sitt välde och sprider den hos Dulles så välkomna sagan om den fredliga övergången, desto mer blottar de sina sanna färger som imperialismens stallbröder i kampen mot revolutionen.

Den ”parlamentariska vägen” vederlagd

Idén om den ”parlamentariska vägen”, som propagerades av Andra Internationalens reformister blev grundligt vederlagd av Lenin och diskrediterad för länge sedan. Men i Chrusjtjovs ögon tycks den parlamentariska vägen plötsligt ha vunnit giltighet efter andra världskriget.

Är det sant? Naturligtvis inte.

Händelserna efter andra världskriget har återigen visat att huvudbeståndsdelen i det borgerliga statsmaskineriet är det väpnade våldet och inte parlamentet. Parlamentet är endast ett ornament och en skärm, bakom vilken bourgeoisien döljer sitt välde. Om man ska anta eller göra sig av med det parlamentariska systemet, ge parlamentet större eller mindre makt, anta ett eller annat slag av vallag – valet mellan dessa alternativ dikteras alltid av det borgerliga våldets behov och intressen. Så länge bourgeoisien behärskar den militärbyråkratiska apparaten är det antingen omöjligt för proletariatet att genom val förvärva en ”stabil majoritet i parlamentet” eller också är denna ”stabila majoritet” otillförlitlig. Att förverkliga socialismen på den ”parlamentariska vägen” är fullständigt omöjligt och bara bedrägligt prat.

Och hälften av de kommunistiska partierna i de kapitalistiska länderna är fortfarande illegala. Eftersom dessa partier inte har någon legal status, kan det naturligtvis inte ifrågakomma för dem att vinna en parlamentarisk majoritet.

Spaniens kommunistiska parti till exempel lever under den vita terrorn och har inga möjligheter att delta i valen. Det är patetiskt och tragiskt att spanska kommunistledare såsom Dolores Ibarruri ska följa Chrusjtjov genom att förordna ”fredlig övergång” i Spanien.

Med alla de orättvisa restriktioner som de borgerliga vallagarna föreskriver i de kapitalistiska länder där de kommunistiska partierna är legala och kan delta i valen, är det naturligtvis mycket

²⁸ J.F. Dulles: Adress at the 41st Annual Convention of the Kiwanis International, June 21, 1956.

²⁹ J.F. Dulles: Speech at the Annual Luncheon of the Associated Press on April 22, 1957, *New York Times*, April 23, 1957.

svårt för dem att vinna en röstmajoritet under borgerligt välde. Och även om de skulle få majoritet bland de röstberättigade, kan bourgeoisien genom att ändra vallagarna eller på annat sätt hindra dem från att erhålla majoriteten av mandaten i parlamentet.

Till exempel, de franska monopolkapitalisterna har efter andra världskriget två gånger reviderat vallagen och därmed varje gång åstadkommit en stark minskning av Frankrikes kommunistiska partis parlamentsmandat. I parlamentsvalen 1946 vann FKP 182 mandat. Men vid valen 1951 resulterade den ändring av vallagen som de franska monopolkapitalisterna företagit i en kraftig minskning av FKP:s mandat, de föll till 103, vilket betydde en förlust av 79 mandat. I valen 1956 tog FKP 150 mandat. Men före parlamentsvalen 1958 ändrade monopolkapitalisterna vallagen på nytt med resultat att FKP:s mandatsiffra föll mycket drastiskt till 10, det vill, säga partiet förlorade 140 mandat.

Även om ett kommunistiskt parti under vissa omständigheter skulle vinna en majoritet av platserna i parlamentet eller komma med i regeringen som resultat av en valseger, skulle detta inte förändra vare sig parlamentets eller regeringens borgerliga natur och än mindre skulle det innebära att det gamla statsmaskineriet krossades och ett nytt upprättades. Det är absolut omöjligt att åstadkomma en grundläggande social förändring genom att lita till borgerliga parlament eller regeringar. Med statsmaskineriet under sin kontroll kan den reaktionära bourgeoisien ogiltigförklara val, upplösa parlamentet, utsluta kommunisterna ur regeringen, ställa det kommunistiska partiet utanför lagen och tillgripa brutalt våld för att undertrycka massorna och de progressiva krafterna.

Till exempel, år 1946 stödde Chiles kommunistiska parti det borgerliga Radikala partiet så att det vann en valseger. En koalitionsregering bildades i vilken även kommunisterna var med. Vid denna tid gick ledarna för Chiles kommunistiska parti så långt att de beskrev denna av bourgeoisien behärskade regering såsom en "folkets demokratiska regering". Men inom kortare tid än ett år tvingade bourgeoisien kommunisterna att lämna regeringen, genomförde massarresteringar av kommunister och förklarade år 1948 kommunistiska partiet illegalt.

När ett arbetarparti urartar och blir legodräng åt bourgeoisien, kan denna tillåta det att ha en majoritet i parlamentet och att bilda regering. Detta är fallet med de borgerliga socialdemokratiska partierna i vissa länder. Men detta slags ordning tjänar endast till att trygga och befästa bourgeoisiens diktatur. Den ändrar inte och kan inte i minsta mån förändra proletariatets ställning som en undertryckt och exploaterad klass. Dylika fakta är bara ytterligare vittnesmål om den parlamentariska vägens bankrutt.

Händelserna efter andra världskriget har också visat att om kommunistiska ledare tror på den parlamentariska vägen och faller offer för den obotliga sjukan "parlamentarisk kretinism", kommer de ingen vart utan sjunker oundvikligen ned i revisionismens träsk och fördärvar proletariatets revolutionära sak.

Det har alltid bestått en väsentlig skillnad mellan marxist-leninister å ena sidan och revisionister och opportunisterna å den andra i fråga om den riktiga inställningen till de borgerliga parlamentena.

Marxist-leninisterna har alltid ansett att proletariatet under vissa förhållanden bör delta i den parlamentariska kampen och använda parlamentet som plattform för att avslöja bourgeoisiens reaktionära natur, skola massorna och bidra till att samla revolutionär styrka. Det är fel att vägra att, då så är nödvändigt, utnyttja denna legala kampform. Men det proletära partiet får aldrig låta den parlamentariska kampen ersätta den proletära revolutionen eller hysa illusionen att övergången till socialismen kan åstadkommas på den parlamentariska vägen. Det måste ständigt koncentrera sig på masskampen.

Lenin sade:

Det revolutionära proletariats parti måste delta i det borgerliga parlamentet för att upplysa de massor, som partiet kommer i beröring med tack vare valen och sin kamp i parlamentet. Men att inskränka klasskampen till en kamp inom parlamentet eller att betrakta denna kamp såsom den högsta och avgörande kampformen, vilken alla andra kampformer bör underordnas, det innebär att faktiskt gå över på bourgeoisins sida mot proletariats. ("Valen till konstituerande församlingen och proletariats diktatur", *Samlade skrifter i urval*, bd 11, sid. 433.)

Han gick skarpt till rätta med Andra Internationalens revisionister för att de jagade efter parlamentarismens skugga och uppgav den revolutionära uppgiften att erövra statsmakten. De förvandlade det proletära partiet till ett valparti, ett parlamentariskt parti, ett bihang till bourgeoisien och ett instrument för bevarande av bourgeoisins diktatur. Då Chrusjtjov och hans anhängare förespråkar den parlamentariska vägen, kan de inte möta annat öde än det som drabbade revisionisterna i Andra Internationalen.

Vederläggning av pratet om "kampen mot 'vänster'-opportunisten"

SUKP:s Centralkommittés öppna brev fabricerar en härva lögn vid sin behandling av frågan om den proletära revolutionen. Det påstår att Kinas kommunistiska parti uppmuntrar till att "föra fram parollen om en omedelbar proletär revolution" även då en revolutionär situation inte föreligger och anser att man ska uppge "kampen för det arbetande folkets demokratiska rättigheter och livsintressen i de kapitalistiska länderna".³⁰ SUKP:s ledare påstår också att KKP gör den väpnade kampen "ovillkorlig"³¹ och så vidare. De klistrar ofta etiketterna "'vänster'-opportunist", "vänsterbetonad äventyrspolitik" och "trotskism" på Kinas kommunistiska parti.

Sanningen är att SUKP:s ledare anställer allt detta oväsen för att skyla över sin revisionistiska linje som bekämpar och tar avstånd från revolutionen. Vad de angriper såsom "'vänster'-opportunist" är i verkligheten ingenting annat än den marxist-leninistiska revolutionära linjen.

Vi har alltid hävdad att en revolution inte kan göras efter önskan och är omöjlig om inte en revolutionär situation objektivt föreligger. Men revolutionens utbrott och seger beror inte endast av att en revolutionär situation existerar, utan också på de förberedelser och insatser som görs av de subjektiva revolutionära krafterna.

Det är "vänster"-betonad äventyrspolitik om proletariats parti inte noggrant värderar både de objektiva betingelserna och de subjektiva krafter som ligger till grund för revolutionen, och om det förhastat sätter igång en revolution innan betingelserna är mogna. Men det är högeropportunist eller revisionism, om det proletära partiet inte vidtar några aktiva förberedelser för revolutionen innan betingelserna mognat eller inte vågar leda en revolution och gripa statsmakten, när en revolutionär situation består och betingelserna är mogna.

Innan tiden att sätta sig i besittning av statsmakten är inne består det proletära partiets grundläggande och viktigaste uppgift i att koncentrera sig på det mödosamma arbetet att samla revolutionär styrka. Den aktiva ledning, som ges i kampen för dagskraven, måste ha till huvudsakligt syfte att bygga upp revolutionär styrka och förbereda segern i revolutionen, när betingelserna för denna mognat. Det proletära partiet bör i kampen för dagskraven använda olika former för att höja proletariats och folkmassornas politiska medvetenhet, för att utbilda sina egna klasskrafter, för att härda sin kampduglighet och förbereda revolutionen ideologiskt,

³⁰ Öppet brev från Sovjetunionens kommunistiska partis centralkommitté till alla partiorganisationerna och alla kommunister i Sovjetunionen.

³¹ "Marxismen-leninismen – grundvalen för den kommunistiska rörelsens enhet", redaktionell artikel i *Kommunist* nr 15, 1963.

politiskt, organisatoriskt och militärt. Det är endast på detta sätt det kan försäkra sig mot att inte försitta tillfället att vinna seger då betingelserna för revolutioner är mogna. Gör det proletära partiet inte detta, kommer det helt enkelt att låta tillfället att göra revolution passera, trots att en revolutionär situation objektivt föreligger.

Medan SUKP:s ledare, utan att förtrötts, betonar att en revolution inte bör göras utan att en revolutionär situation föreligger, undviker de frågan om hur proletariatets parti ska föra den revolutionära kampen för dagskraven och samla revolutionär styrka innan en revolutionär situation föreligger. I verkligheten uppger de, under förevändning att det inte består en revolutionär situation, uppgiften att bygga upp revolutionär styrka och förbereda revolutionen.

Lenin gav en gång en ypperlig beskrivning av renegaten Kautskys hållning till frågan om den revolutionära situationen. Han sade om Kautsky, att om den revolutionära krisen börjat ”så är även han beredd att bli revolutionär! Men då – anmärker vi – kommer allt slags pack... att kalla sig revolutionärer! Om den inte börjar, så vänder Kautsky revolutionen ryggen!” Som Lenin framhöll var Kautsky en typisk kälkborgare, och skillnaden mellan en revolutionär marxist och en kälkborgare är att marxisten har mod att *förbereda* proletariatet och alla arbetande och exploaterade massor till revolutionen”. (”Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky”, *Valda verk*, bd II, andra delen, sid. 100.) Människor kan själva döma huruvida Chrusjtjov och hans anhängare liknar den Kautsky-typ av kälkborgare, som Lenin utdömde, eller inte.

Vi har alltid ansett att de proletära partierna i de kapitalistiska länderna aktivt ska leda arbetarklassen och det arbetande folket i kamp mot monopolkapitalet, till försvar för de demokratiska rättigheterna, för förbättrade levnadsvillkor, för att bekämpa den imperialistiska upprustningen och krigsförberedelserna, försvara världsfreden och ge energiskt stöd åt de undertryckta nationernas revolutionära kamp.

I de kapitalistiska länder som är föremål för den amerikanska imperialismens översitteri, kontroll, intervention och aggression, bör de proletära partierna höja det nationella motståndets banér mot den amerikanska imperialismen och vända masskampens udd huvudsakligen mot den amerikanska imperialismen såväl som mot monopolkapitalet och andra reaktionära krafter inom landet, vilka förråder de nationella intressena. De bör ena alla krafter, som kan enas och bilda en enhetsfront mot den amerikanska imperialismen och dess lakejer.

Under senare år har arbetarklassen och det arbetande folket i många kapitalistiska länder fört en bred masskamp som drabbat inte blott monopolkapitalet och andra reaktionära krafter inom landet utan också givit starkt stöd åt de asiatiska, afrikanska och latinamerikanska folkens revolutionära kamp och åt länderna i det socialistiska lägret. Vi har alltid till fullo uppskattat denna insats.

Medan kommunisterna aktivt leder striderna för dagskraven, bör de sammanbinda dessa med kampen för långsiktiga och allmänna intressen, uppfostra massorna i en proletär, revolutionär anda, oavbrutet höja deras politiska medvetenhet och samla revolutionär styrka, för att då tiden är lämplig vinna seger i revolutionen. Vår åsikt i detta stycke står i full överensstämmelse med marxismen-leninismen.

I strid mot marxist-leninisternas åsikter sprider SUKP:s ledare uppfattningen att ”i de högt utvecklade kapitalistiska länderna är demokratiska och socialistiska uppgifter så intimt sammanvävda att det där, minst av allt, är möjligt att dra något slag av skiljelinje”.³² Detta är att ersätta

³² A. Beljakov och F. Burlatsky: ”Lenins teori om den socialistiska revolutionen och nutiden”, *Kommunist* nr 13, Moskva, 1960.

kampen för de långsiktiga intressena med kampen för dagskraven och den proletära revolutionen med reformismen.

Lenin sade, att ”ingen reform kan bli varaktig, verklig och betydande, om den inte bäres upp av massornas revolutionära kampmetoder”. Ett arbetarparti, som ”inte kombinerar denna kamp för reformer med arbetarrörelsens revolutionära metoder, kan bli förvandlat till en sekt och ryckas bort från massorna... och detta är det allvarligaste hotet mot den äkta revolutionära socialismens framgång”. (”Till sekreteraren för 'Socialistiska propagandaförbundet' ”, *Samlade verk*, 4:e ryska uppl. bd 21, s. 389.)

Lenin sade också ”att vilket demokratiskt krav som helst... för de klassmedvetna arbetarna är *underordnat* socialismens högsta intressen”. (”Om en karikatyr av marxismen och om den ’imperialistiska ekonomismen’”, *Samlade skrifter i urval*, bd 9, s. 240.) I *Staten och revolutionen* citerade Lenin bl. a. följande från Engels.

Detta bortglömmade av de stora grundläggande tankarna för de omedelbara dagsintressenas skull, denna strävan och traktan efter tillfälliga framgångar utan hänsyn till de framtida följderna, detta prisgivande av rörelsens framtid för dess nutid är kanske ”ärligt” menat, men det är och förblir opportunist, och den ”ärliga opportunisten” är kanske farligare än alla andra... (*Valda verk*, bd II, första delen, sid. 271.)

Det var just av denna orsak Lenin kritiserade Kautsky för ”att prisa reformismen och underkastelsen för den imperialistiska bourgeoisien, att ogilla revolutionen och förneka den”. Han sade, att ”proletariatet kämpar för att på revolutionär väg störta den imperialistiska bourgeoisien”, medan Kautsky ”kämpar för att på reformistisk väg ”fullkomna” imperialismen, för att anpassa sig till imperialismen samtidigt som man underkastar sig den”. (”Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky”, *Valda verk*, bd II, andra delen, s. 292-91.)

Lenins kritik av Kautsky ger oss ett träffande porträtt av SUKP:s nuvarande ledare.

Vi har alltid ansett att proletariatets parti, för att leda arbetarklassen och folkets massor i revolutionen, måste behärska alla kampformer och vara i stånd att kombinera olika kampformer, att snabbt övergå från en form till en annan allt efter som betingelserna för kampen förändras. Endast om det behärskar alla kampformer, såväl fredliga som beväpnade, öppna och hemliga, legala och illegala, parlamentarisk kamp och masskamp såväl som kamp i det egna landet och internationell kamp, kommer det att vara oöverbärligt under alla omständigheter.

Den kinesiska revolutionens seger var resultatet just av att de kinesiska kommunisterna, som lärt av erfarenheterna från den internationella proletära kampen, skickligt och grundligt – och i överensstämmelse med den kinesiska revolutionens särskilda karakteristika – behärskade alla kampformer. Väpnad kamp var huvudformen i den kinesiska revolutionen, men den skulle inte ha lett till seger, om man inte använt också andra kampformer.

Under den kinesiska revolutionens förlopp kämpade Kinas kommunistiska parti på två fronter. Det bekämpade både högeravvikelsen legalism och den illegalistiska ”vänster”-avvikelsen, och förband på ett riktigt sätt den legala kampen med den illegala. I landet som helhet förband det på ett riktigt sätt kampen i de revolutionära basområdena med kampen i Kuomintangområdena, medan det i de sistnämnda områdena på ett riktigt sätt förband öppen och hemlig verksamhet och till fullo utnyttjade möjligheterna till legal verksamhet och noga följde partiets regler för den hemliga verksamheten. Den kinesiska revolutionen har frambragt ett helt komplex av olika kampformer anpassade till dess särskilda betingelser.

Genom sin långa praktiska erfarenhet är Kinas kommunistiska parti väl medvetet om, att det är fel att förkasta den legala kampen, att begränsa partiets arbete inom trånga ramar och därmed fjärma det från massorna. Men man bör aldrig tolerera den legalism som revisionisterna prånglar ut. Revisionisterna förkastar den väpnade kampen och all annan illegal kamp, sysslar endast med legal kamp och verksamhet och begränsar partiets verksamhet och masskamp inom de av bourgeoisien medgivna ramarna. De vattnar ur och till och med uppger partiets grundprogram, förnekar revolutionen och anpassar sig helt och hållet till reaktionära lagsystem.

Som Lenin med rätta framhöll i sin kritik hade sådana revisionister som Kautsky urartat och förslöats av den borgerliga legaliteten. ”För en sådan grynvälling som de av den gällande polislagen tillåtna organisationerna, sålde man proletariatets rätt till revolution.” (”Den II Internationalens sammanbrott”, *Samlade skrifter i urval*, bd 9, sid. 117.)

Medan SUKP:s ledare talar om att använda alla kampformer håller de i verkligheten på legalismen och utmönstrar den proletära revolutionen som mål under förevändning att kampformerna förändras. Detta är återigen att ersätta leninismen med kautskyism.

SUKP:s ledare använder ofta Lenins stora arbete ”*Radikalismen – kommunismens barnsjukdom*” för att rättfärdiga sin felaktiga linje och har gjort den till ”utgångspunkt” för sina angrepp på Kinas kommunistiska parti.

Detta är naturligtvis fåfäng möda. Liksom alla andra Lenins arbeten kan denna bok tjäna som vapen endast för marxist-leninister i kampen mot olika slag av opportunism och kan aldrig tjäna som ett instrument för revisionistiskt försvar.

Då Lenin kritiserade den ”radikalistiska” barnsjukdomen och uppmanade proletariatets partier att bli skickliga i tillämpningen av den revolutionära taktiken och att arbeta bättre för att förbereda revolutionen, hade han redan brutit med Andra Internationalens revisionister och bildat Tredje Internationalen.

Och han förklarade faktiskt i ”*Radikalismen*” att den internationella arbetarrörelsens huvudfiende vid denna tid var opportunismen av den typ som Kautsky företrädde. Han underströk flera gånger att utan att man bröt med revisionismen kunde det inte bli tal om hur man skulle behärska den revolutionära taktiken.

De kamrater, som Lenin kritiserade för deras ”radikalistiska” barnsjukdom ville allesammans revolution, medan våra dagars revisionist Chrusjtjov är emot revolutionen och därför måste räknas till samma kategori som Kautsky och inte har någon som helst rätt att yttra sig i frågan om bekämpandet av den ”radikalistiska” barnsjukdomen.

Det verkar högst absurt när SUKP:s ledning betecknar Kinas kommunistiska parti som ”trotskistiskt”. I verkligheten är det Chrusjtjov själv som tagit upp Trotskijs fallna mantel och som står tillsammans med de nutida trotskisterna.

Trotskismen kommer till uttryck på olika sätt i olika frågor och är ofta maskerad som ”ultravänster”, men det väsentliga i den är dess kamp mot revolutionen, dess förnekande av revolutionen.

Så långt som i frågan om deras kamp mot den proletära revolutionen och proletariatets diktatur, är trotskismen och Andra Internationalens revisionism praktiskt taget samma sak. Detta är skälet till att Stalin flera gånger sade, att trotskismen är en variant av mensjevismen, är kautskyism och socialdemokrati samt utgör en förposttrupp för den kontrarevolutionära bourgeoisien.

I grund och botten bekämpar och förnekar också Chrusjtjovs nutida revisionism revolutionen. Den enda logiska slutsatsen är därför att Chrusjtjovs revisionism inte blott är skuren ur samma kläde som kautskyismen utan också löper samman med trotskismen för att bekämpa revolutionen. Ska Chrusjtjov klistra etiketten ”trotskist” på någon, bör han lämpligen sätta den på sig själv.

Två linjer, två olika resultat

Historien är det bästa vittnet. Rika erfarenheter har sedan andra världskrigets slut vunnits både i den internationella kommunistiska rörelsen och i folkens revolutionära kamp. Man har gjort erfarenheter av såväl framgångar som misslyckanden. Kommunisterna och revolutionärerna i alla länder bör dra de riktiga slutsatserna ur sin fond av historiska erfarenheter.

De länder i Östeuropa, Asien och Latinamerika som efter kriget lyckats att genomföra socialistiska revolutioner har gjort detta genom att följa den revolutionära marxist-leninistiska linjen och Oktoberrevolutionens väg. Nu finns, förutom erfarenheterna av Oktoberrevolutionen, erfarenheterna av Kinas, de östeuropeiska socialistiska ländernas, Koreas, Vietnams och Kubas revolutioner. De segerrika revolutionerna i dessa länder har berikat och utvecklat marxismen-leninismen och erfarenheterna från Oktoberrevolutionen.

Alla dessa revolutioner, från den kinesiska till den kubanska, har utan undantag genomförts i väpnad kamp och i strider mot väpnad imperialistisk aggression och intervention.

Det kinesiska folket segrade i sin revolution efter att i 22 år ha fört revolutionära krig, däribland Folkets befrielsekrig i vilket det under tre år grundligt besegrade Chiang Kai-shek-reaktionärerna, som in i det sista stöddes av den amerikanska imperialismen.

Det koreanska folket inledde på 1930-talet femton års revolutionär väpnad kamp mot den japanska imperialismen, byggde upp och utökade sina revolutionära väpnade styrkor och vann slutligen seger med sovjetarméns hjälp. Efter den Demokratiska folkrepubliken Koreas bildande hade det koreanska folket att utkämpa ytterligare tre års krig mot den amerikanska imperialismens väpnade aggression innan revolutionens seger kunde befästas.

Det vietnamesiska folket erövrade statsmakten genom väpnat uppror i augusti 1945. Omedelbart därefter fick de börja utkämpa ett krig för nationell befrielse mot den franska imperialismen, vilket pågick i åtta år och för att slå ned den amerikanska imperialismens militära intervention. Och först därefter segrade de i Nordvietnam. Folket i Sydvietnam för alltjämt en heroisk kamp mot den amerikanska imperialismens väpnade aggression.

Det kubanska folket inledde sitt väpnade uppror 1953 och därefter förde folket revolutionärt krig i mer än två år innan det kastade den amerikanska imperialismen och dess marionett Batistas välde över ända. Efter sin segerrika revolution krossade det kubanska folket väpnade invasioner, företagna av den amerikanska imperialismens legoknektar, och tryggade revolutionens frukter.

Alla de övriga socialistiska länderna uppstod också genom väpnad kamp.

Vilka är de viktigaste lärdomarna av de framgångsrika proletära revolutionerna, från den kinesiska till den kubanska, efter andra världskriget?

1. Våldsam revolution är den proletära revolutionens allmänna lag. För att kunna genomföra övergången till socialismen måste proletariatet föra väpnad kamp, krossa det gamla statsmaskineriet och upprätta proletariatets diktatur.
2. Bönderna är proletariatets mest pålitliga bundsförvanter. Proletariatet måste strängt lita till bönderna, upprätta en bred enhetsfront, grundad på förbundet mellan arbetare och bönder, och bestämt hålla på proletär ledning för revolutionen.

3. Den amerikanska imperialismen är ärkefienden till folkets revolution i alla länder. Det nationella baneret för kamp mot den amerikanska imperialismen måste bäras högt av proletariatet, och det måste ha mod att med fast beslutsamhet kämpa emot de amerikanska imperialisterna och deras lakejer i sitt land.

4. De undertryckta nationernas revolution är en oundgänglig bundsförvant till den proletära revolutionen. Arbetarna i alla länder måste förena sig, och de måste förena sig med alla de förtryckta nationerna och alla krafter som är motståndare till imperialisterna och deras lakejer för att bilda en bred internationell enhetsfront.

5. För att göra revolution är det nödvändigt att ha ett revolutionärt parti. Den proletära revolutionens och den proletära diktaturens seger är omöjliga utan ett revolutionärt proletärt parti, som organiserats i överensstämmelse med marxismen-leninismens revolutionära teori och metod, ett parti som är oförsonligt mot revisionismen och opportunisten samt intar en revolutionär hållning till de reaktionära härskande klasserna och deras statsmakt.

Att hålla på den revolutionära väpnade kampen är av största betydelse inte endast för den proletära revolutionen utan också för de undertryckta nationernas nationellt-demokratiska revolution. Det algeriska nationella befrielsekrigets seger har givit ett gott exempel härpå.

De proletära partiernas hela historia sedan kriget har visat att de partier, som följt revolutionens linje, tillämpat en riktig strategi och taktik och aktivt lett massorna i revolutionär kamp, är i stånd att steg för steg föra revolutionens sak till seger och kraftigt öka i styrka. Omvänt, alla de partier, som godtagit en icke-revolutionär opportunistisk linje och accepterat Chrusjtjovs linje om ”fredlig övergång”, tillfogar revolutionens sak allvarlig skada och förvandlar sig själva till livlösa och reformistiska partier eller urartar fullständigt till att tjäna som bourgeoisins verktyg mot proletariatet. Det råder ingen brist på exempel härpå.

Kamraterna i Iraks kommunistiska parti var en gång fyllda av revolutionär glöd. Men genom påtryckningar utifrån tvingades de att acceptera Chrusjtjovs revisionistiska linje och som följd därav slappnade deras vaksamhet gentemot kontrarevolutionen. Då kontrarevolutionen företog sin väpnade statskupp, offrade ledande kamrater heroiskt sina liv, tusentals irakiska kommunister och revolutionärer blev kallblodigt massakrerade, Iraks starka kommunistiska parti skingrades och den irakiska revolutionens sak led ett svårt bakslag. Detta är en tragisk lärdom i den proletära revolutionens annaler, en lärdom skriven i blod.

Ledarna för Algeriets kommunistiska parti dansade till Chrusjtjovs och det franska kommunistpartiets ledares taktpinne och godtog helt och fullt den revisionistiska linjen mot väpnad kamp. Men det algeriska folket vägrade att lyssna till detta struntprat. De kämpade modigt för nationellt oberoende mot imperialismen, förde ett nationellt befrielsekrig i över sju års tid och tvingade slutligen den franska regeringen att erkänna Algeriets självständighet. Men Algeriets kommunistiska parti, som följde SUKP-ledningens revisionistiska linje förverkade det algeriska folkets förtroende och sin ställning i Algeriets politiska liv.

Under den kubanska revolutionen vägrade en del av ledarna för Socialistiska folkpartiet* att följa den revolutionära marxist-leninistiska linjen, den riktiga linjen om revolutionär väpnad kamp. De följde i stället Chrusjtjovs revisionistiska linje, talade för ”fredlig övergång” och bekämpade våldsamt revolution. Under dessa förhållanden gick marxisterna utanför och inom det kubanska partiet, företrädna av Fidel Castro, med rätta förbi dessa ledare, som bekämpade en våldsamt

---

* Kommunistiska partiet. Övers. anm.

revolution, förenade sig och gjorde revolution samman med det revolutionära kubanska folket och vann slutligen en seger av stor historisk betydelse.

Vissa av Frankrikes kommunistiska partis ledare, för vilka Thorez är typisk, har länge följt en revisionistisk linje, har lytt Chrusjtjovs taktpinne och propagerat den ”parlamentariska vägen” och har faktiskt dragit ned det kommunistiska partiet till ett socialdemokratiskt partis nivå. De har upphört att stödja folkens revolutionära strävanden och att vara banerförare i nationens kamp mot den amerikanska imperialismen. Resultatet, av att de följt denna revisionistiska linje, är att kommunistiska partiet, som en gång hade stort inflytande bland folket, i allt högre grad har isolerats från massorna och urartat allt mera.

Vissa av Indiens kommunistiska partis ledare av typen Dange har länge följt en revisionistisk linje, halat ned revolutionens fana och underlåtit att leda massorna i nationell och demokratisk revolutionär kamp. Dangeklicken har halkat längre och längre utför revisionismens slippiga väg och förfallit till nationalchauvinister, till verktyg för de indiska storgodsägarnas och storbourgeoisens reaktionära politik och till renegater från proletariatet.

Fakta visar, att de bägge i grunden skilda linjerna leder till två i grunden skilda resultat. Alla dessa lärdomar kräver att ingående studeras.

Från Browder och Tito till Chrusjtjov

Chrusjtjovs revisionism har djupa historiska och sociala rötter och är präglad av tiden. Som Lenin sade, ”opportunisten är inte någon tillfällighet, ingen synd, ingen försumlighet och intet förräderi av enskilda personer utan en hel historisk epoks sociala produkt”. (Den II Internationalens sammanbrott”, *Samlade skrifter i urval*, bd 9, s. 113.)

Samtidigt som den internationella kommunistiska rörelsen efter andra världskriget gjort stora framsteg, har den inom sina egna led skapat sin antites – en revisionistisk motström som är motståndare till socialismen, marxismen-leninismen och den proletära revolutionen. Denna motström representerades till en början framför allt av Browder, därefter av Tito och representeras nu av Chrusjtjov. Dennes revisionism är ingenting annat än en fortsättning och utveckling av browderismen och titoismen.

Browder började blotta sin revisionism omkring 1935. Han slutade upp att föra nödvändig kritik mot den borgerliga regeringen och betraktade den borgerliga diktaturen som en bra sak för kommunister, ty hans paroll var ”kommunismen är tjugonde seklets amerikanism”.³³

Då de internationella och nationella enhetsfronterna mot fascismen bildades under andra världskriget blev han besatt av borgerlig ”demokrati”, ”framsteg” och ”förnuft”, bugade sig till marken för bourgeoisien och urartade till en kapitulant av renaste vatten.

Browder propagerade en hel serie av revisionistiska åsikter, som förskönade bourgeoisien och bekämpade och förnekade revolutionen.

Han förklarade, att den av Sovjetunionen, Förenta staterna och Storbritannien undertecknade Teherandeklarationen inledde en epok av ”långvarigt förtroende och samarbete” mellan kapitalism och socialism och förmådde garantera ”en varaktig fred under generationer”.³⁴

Han spred uppfattningen att Sovjetunionens, Förenta staternas och Storbritanniens internationella överenskommelse företrädde ”de livsviktigaste intressena hos varje nation och varje folk i

³³ Citerat i William Z. Fosters *History of the Communist Party of the United States*, In. Publ., New York, 1952, s. 337.

³⁴ E. Browder: *Teheran, Our Path in War and Peace*, Int. Publ. New York, 1944, s. 23 o. 27.

världen utan undantag³⁵ och att ett perspektiv av inre kaos ”är oförenligt med ett perspektiv av internationell ordning”. Därför var det nödvändigt att bekämpa ”ett utbrott av klasskonflikter” inom landet och ”att minska och sätta bestämda gränser för” klasstriderna inom landet.³⁶

Han spred åsikten att ett nytt världskrig skulle bli ”en verkligt katastrofal sönderslagning av en stor del av världen” och ”måhända skulle kasta... större delen av världen tillbaka i barbariet för en tid av 50 eller 100 år”, samt att det för att undgå krigets olycka, var nödvändigt att lägga ’tonvikten’ på överenskommelser som går utanför alla klasskillnader.”³⁷

Han förespråkade att man, då det gällde socialismens förverkligande, borde lita ”helt och hållet på demokratisk övertalning och övertygelse”³⁸ och förklarade att vissa länder efter andra världskriget ”har vunnit betingelser under vilka en fredlig övergång till socialism blivit möjlig”.³⁹

Han förnekade de proletära partiernas självständiga roll i det han sade att ”de praktiska politiska mål som de (kommunisterna) har kommer för en lång tid framöver att på alla viktiga punkter överensstämma med målen hos en mycket större samling av icke-kommunister”.⁴⁰

Vägled av dessa idéer upplöste han Förenta staternas kommunistiska parti.

Under en tid förde Browders revisionism det amerikanska proletariats revolutionära sak till avgrundens brant och den besmittade de proletära partierna i andra länder med likvidationismens gift.

Browders revisionistiska linje bekämpades av många amerikanska kommunister med kamrat William Z. Foster i spetsen och förkastades och vederlades av många broderpartier. Den revisionistiska riktning som Browder representerade blev emellertid inte grundligt kritiserad och likviderad av den internationella kommunistiska rörelsen som helhet. I de nya förhållandena efter kriget har den revisionistiska riktningen ånyo utvecklats bland kommunisterna i vissa länder.

I de kapitalistiska länderna visade sig den revisionistiska riktningens tillväxt först i det faktum, att ledarna för vissa kommunistiska partier övergav den revolutionära marxist-leninistiska linjen och omfattade linjen om ”fredlig övergång”. Ett klart typexempel på denna linje är Togliattis teori om strukturreform, som gör gällande att proletariats ska förvärva statsledningen genom den borgerliga demokratins lagliga kanaler och åstadkomma en socialistisk omvandling av folkhushållet genom nationalisering och planering av ett slag som tjänar monopolkapitalet. Enligt denna teori är det möjligt att upprätta nya, socialistiska produktionsförhållanden och företa övergången till socialismen utan att krossa det borgerliga statsmaskineriet. I praktiken innebär detta att ställa det så att kommunismen urartar till socialdemokrati.

I de socialistiska länderna framträdde den revisionistiska riktningen först i Jugoslavien. Kapitulation för den amerikanska imperialismen är ett viktigt och kännetecknande drag hos den titoistiska revisionismen. Titoklicken har sålt sig till både kropp och själ till den amerikanska imperialismen. Den har inte endast återinfört kapitalismen i Jugoslavien, utan har blivit ett imperialistiskt verktyg för undergrävande av det socialistiska lägret och den internationella kommunistiska rörelsen och spelar rollen av den amerikanska imperialismens specialavdelning för sabotage mot världsrevolutionen.

³⁵ A. a. s. 31.

³⁶ E. Browder: *Teheran and America*, Workers Library Publishers, New York, 1944, s. 17 o. 28.

³⁷ E. Browder: *Communists and National Unity*, Workers Library Publishers, New York, 1944, s. 9-10.

³⁸ E. Browder: *The Road to Victory*, Workers Library Publishers, New York, 1941, s. 22.

³⁹ E. Browder: *World Communism and U.S. Foreign Policy*, published by The Author, New York City, 1948, s. 19.

⁴⁰ E. Browder, *Teheran, Our Path in War and Peace*, Int. Publ., New York, 1944, s. 117. 41 I. Kusanovic; *Historisk materialism*, 1958.

I sina ansträngningar att tjäna den amerikanska imperialismen och bekämpa och avskaffa den proletära revolutionen har Titoklicken uttryckligen påstått, att den våldsamma revolutionen blivit ”alltmera överflödigt såsom ett medel att lösa sociala motsättningar”⁴¹ och att ”den evolutionära utvecklingsprocessen till socialismen” genom ett borgerligt parlament ”inte blott är möjligt utan redan blivit ett verkligt faktum”.⁴² De sätter praktiskt taget likhetstecken mellan kapitalism och socialism och påstår att våra dagars värld ”som helhet har ’dykt’ djupt ned i socialismen, blivit socialistisk”.⁴³ De säger också att ”frågan – socialism eller kapitalism – nu redan är löst i världsmåttstock”.⁴⁴

Den browderska revisionismen, teorin om strukturen och den titoistiska revisionismen – dessa har varit de viktigaste uttrycken för den revisionistiska riktningen efter andra världskriget.

Mellan SUKP:s 20:e och 22:a kongresser blev Chrusjtjovs revisionistiska linje om ”fredlig övergång”, ”fredlig samlevnad” och ”fredlig tävlan” ett fullständigt system. Han har utkolporterat denna vara överallt som sin ”nya skapelse”. Ändå är den ingenting nytt utan ett uppkok och en uppsnyggad sammanställning av den browderska revisionismen, teorin om strukturen och den titoistiska revisionismen. Chrusjtjovs revisionism kapitulerar för den amerikanska imperialismen, i de kapitalistiska länderna kapitulerar den för de reaktionära härskande klasserna och i de socialistiska länderna uppmuntrar den de kapitalistiska krafternas utveckling.

Om Bernstein, Kautsky och Andra Internationalens övriga revisionister vid tiden kring första världskriget följde varandra i spåren och tillhörde samma familj, så är detta sant också om Browder, Tito och Chrusjtjov efter andra världskriget.

Den saken har Browder klargjort. Han skrev år 1960: ”Chrusjtjov omfattar nu det ”kätter” för vilket jag år 1945 blev utsparkad ur kommunistiska partiet”. Och han tillade att Chrusjtjovs nya politik ”är nästan ord för ord samma linje som jag förespråkade för 15 år sen. Så mitt brott har åtminstone för ögonblicket – blivit den nya rätta tron”.⁴⁵

Chrusjtjov har själv erkänt att han och Titoklicken ”tillhör en och samma idé och vägleds av samma teori”.⁴⁶

Det ligger i sakens natur att Chrusjtjovs revisionism är ännu fördärligare än Bernsteins, Kautskys, Browders och Titos. Och varför? Jo, därför, att SSRU änden första socialistiska staten, ett stort land inom det socialistiska läget och leninismens hemland. SUKP är ett stort parti, som bildats av Lenin och i den internationella kommunistiska rörelsen åtnjuter en av historien skapad prestige. Chrusjtjov utnyttjar sin ställning som SUKP:s och Sovjetunionens ledare till att driva igenom sin revisionistiska linje.

Han framställer sin revisionistiska linje som en ”leninistisk” linje och utnyttjar den store Lenins och det stora bolsjevikpartiets prestige till att förvirra och bedra folk.

⁴¹ I. Kosanovic; *Historisk materialism*, 1958

⁴² E. Kardelj: ”Socialistisk demokrati i jugoslavisk praktik”, en föreläsning hållen inför aktiva medlemmar av Norska arbejderpartiet i Oslo den 8 okt. 1954.

⁴³ M. Todorovic: ”Om deklARATIONEN rörande förhållandet mellan JKF och SUKP”, *Kommunist*, s. 7-8, Belgrad, 1960.

⁴⁴ M. Perovic; *Politika Ekonomija*, Belgrad, 1958, 2:a uppl. sid. 466.

⁴⁵ E. Browder: ”Hur Stalin förstörde Amerikas kommunistiska Parti”, *Harper's Magazine*, New York, March 1960.

⁴⁶ N.S. Chrusjtjovs intervjuuttalande inför de utländska korrespondenterna i Brioni i Jugoslavien, den 26 augusti 1963.

Utnyttjande SUKP:s ärvda prestige och ett stort partis och ett stort lands ställning har han svängt sin taktpinne och använt alla slag av politiska, ekonomiska och diplomatiska åtgärder för att tvinga andra att godta sin revisionistiska linje.

I linje med den imperialistiska politiken att köpa arbetararistokratin köper han över vissa förborgerligade kommunister inom den internationella kommunistiska rörelsen, vilka förrätt marxismen-leninismen, och förmår dem att ansluta sig till och tjäna SUKP-ledarnas antirevolutionära linje.

Det är skälet till att alla andra revisionister, både i det förflutna och i nuet, ter sig som dvärgar mot Chrusjtjov.

Som 1957 års Deklaration framhåller är den moderna revisionismens sociala källa inhemskt borgerligt inflytande och kapitulation inför det yttre trycket från imperialismen.

De moderna revisionisterna motsvarar liksom den gamla linjens revisionister den beskrivning Lenin gav: "...objektivt sett – är (opportunisterna) bourgeoisens politiska trupp, förmedlare av dess inflytande, dess agenter inom arbetarrörelsen". ("Den II Internationals sammanbrott", *Samlade skrifter i urval*, bd 9, s. 112.)

Det ekonomiska underlaget för den moderna revisionismen ligger liksom den gamla revisionismens hos vad Lenin kallade "en obetydlig grupp av arbetarrörelsens 'topp'". ("Opportunism and the Collapse of the Second International", *Collected Works*, Int. Publi., New York, 1930, vol. 18, s.389.)

Den moderna revisionismen är en produkt av den politik som bedrivs av imperialismen och det internationella monopolkapitalet, vilka båda har Förenta staterna i spetsen. Skräckslagna av kärnvapenutpressningspolitiken och korrumperade av politiken att köpa över tjänar de moderna revisionisterna som schackpjäser i den amerikanska imperialismens spel och dess servila anhängare i bekämpandet av revolutionen.

Revisionisten Chrusjtjov är också skrämdd från vettet av de amerikanska imperialisternas krigstjut, och han tror att denna "Noaks ark", jorden, är hotad av förintelse i varje ögonblick och har fullständigt tappat tron på mänsklighetens framtid. Utgående från den nationella egoismen fruktar han att de undertryckta klassernas och nationernas revolutioner kan skapa svårigheter för honom och att han ska bli indragen. Därför försöker han att med alla medel bekämpa varje revolution och ryggar inte för att såsom i fallet Kongo gå till aktion samman med den amerikanska imperialismen för att utplåna ett folks revolution. Han tror, att han genom att göra så kan undvika risker och på samma gång konspirera med den amerikanska imperialismen för att dela upp världen i inflytelsesfärer och sålunda slå två flugor i en smäll. Allt detta är bevis för att Chrusjtjov är den störste kapitulanten i historien. Genomtvingandet av Chrusjtjovs fördärvliga politik kommer oundvikligen att tillfoga det stora Sovjetunionen själv skador så stora att man inte ens kan uppskatta dem.

Varför har Chrusjtjovs revisionism uppstått i Sovjetunionen, en socialistisk stat med en flera decennier lång historia? Detta är i verkligheten inte så underligt. I varje socialistiskt land kan frågan om vem som vinner över vem – socialismen över kapitalismen eller tvärtom – lösas endast etappvis under ett mycket långt historiskt skede. Så länge det finns kapitalistiska krafter och det finns klasser i samhället finns det jordmån för revisionism.

Chrusjtjov påstår att klasserna avskaffats i Sovjetunionen, att faran för kapitalismens återuppriktande är utesluten och att man håller på att bygga upp kommunismen. Alla dessa påståenden är lögner.

I verkligheten ligger det annorlunda till. Som ett resultat av Chrusjtjovs revisionistiska styre, av den öppna förklaringen att sovjetstaten ändrat karaktär och inte längre är en proletär diktatur och att en felaktig inrikes och utrikespolitik genomförts på en hel rad områden, har de kapitalistiska krafterna i Sovjetunionen kommit att likt en störtflod svepa fram på alla livets områden i Sovjetunionen, de politiska, ekonomiska, kulturella och ideologiska områdena medräknade. Den sociala källan till Chrusjtjovs revisionism ligger just i de kapitalistiska krafter som oavbrutet breder ut sig i Sovjetunionen.

Chrusjtjovs revisionism representerar och tjänar dessa kapitalistiska krafter. Därför kommer den aldrig att föra kommunismen till sovjetfolket; tvärtom sätter den socialismens frukter i allvarlig fara och öppnar slussportarna för kapitalismens återupprättande. Detta är just den ”fredliga evolutionens” väg som den amerikanska imperialismen kräver.

Den proletära diktaturens hela historia säger oss att den fredliga övergången från kapitalism till socialism är omöjlig. Då det gäller socialismens ”fredliga evolution” tillbaka till kapitalismen har man emellertid det jugoslaviska precedensfallet. Nu leder Chrusjtjovs revisionism Sovjetunionen på samma väg.

Detta är den allvarligaste lärdom den proletära diktaturens historia ger. Alla marxist-leninister, alla revolutionärer och kommande generationer får under inga förhållanden glömma bort denna viktiga lärdom.

Våra förhoppningar

Endast åtta år har förflutit sedan SUKP:s 20:e kongress. Under denna ytterligt korta historiska tid har Chrusjtjovs revisionism tillfogat Sovjetunionen och det internationella proletariats revolutionära sak stora och svåra skador.

Nu är tiden inne – nu är det högt på tiden – att tillbakavisa och likvidera Chrusjtjovs revisionism!

Här skulle vi vilja ge de ledande kamraterna i SUKP ett litet råd. Eftersom så många opportunister och revisionister kastats på historiens skräphög, varför ska ni då envetet följa deras exempel?

Här vill vi också uttrycka förhoppningen att de ledande kamrater i andra broderpartier som begått revisionistiska fel, ska ta sig en funderare på vad de vunnit genom att följa SUKP-ledarnas revisionistiska linje. Vi begriper att, med undantag för dem som hamnat långt ute i det revisionistiska träsket, ett mycket stort antal kamrater har blivit förvirrade och lurade eller tvingade att följa den felaktiga vägen. Vi tror att alla de som är proletära revolutionärer slutligen kommer att välja den revolutionära linjen och förkasta den antirevolutionära linjen, slutligen kommer att välja marxismen-leninismen och förkasta revisionismen. Vi hyser mycket stora förhoppningar i detta avseende.

Revisionismen kan aldrig hejda historiens hjul, revolutionens hjul. Revisionistiska ledare, som inte själva gör revolution, kan aldrig hindra de verkliga marxisterna och de revolutionära folken att resa sig till revolution. I *Den proletära revolutionen och renegaten Kautsky* skrev Lenin att då Kautsky blev renegat kunde den tyske marxisten Liebknecht* endast uppmana arbetarna ”att stöta ifrån sig sådana ”ledare”, befria sig från deras förslöande och förflackande förkunnelser och närma sig revolutionen, resa sig till revolution *trots* dem, *utan* dem, över deras huvuden”. (*Valda verk*, bd II, andra delen, s. 102.)

---

* På grund av censurförhållandena Övers. anm.

När revisionismen av den Andra Internationalens märke förhärskade i många partier i Europa, fäste Lenin stort avseende vid den franske kommunisten Paul Golays åsikter.

Golay sade:

Våra motståndare talar högljutt om socialismens bankrutt. Det är att ha litet för brått. Men ändå, vem vågar påstå att de har helt och hållet fel? Det som för närvarande håller på att dö är inte alls socialismen utan en avart av socialismen, en sockersöt socialism utan idealistisk anda och utan känsla, med en tjockmagad ämbetsmans och välbärgad familjefaders fasoner, en socialism utan djärvhet och eldig entusiasm, en statistikens dyrkare med näsan begravd i vänskapliga diskussioner med kapitalismen, en socialism som är helt upptagen av reformer och som har sålt sin förstfödsrätt för en grynvälling, en socialism som i bourgeoisiens ögon är en strypventil på folkets otålighet och en automatisk broms på den proletära oförvägenheten. (*Den socialism som är döende, och den socialism som måste pånyttfödvas*, Lausanne 1915.)

Vilken ypperlig beskrivning. Lenin kallade den en fransk kommunistes ärliga stämma. Nu frågar människor: Är inte den moderna revisionismen just den ”avart av socialismen” som håller på att dö? De kommer snart att få höra det rungande gensvaret från de ärliga rösterna hos oräkneliga kommunister inom de av revisionismen behärskade partierna.

”Skeppsvraket passeras av tusentals segel; tiotusen skott skjuter upp bortom det vissnade trädet.” Den falska socialismen ligger för döden medan den vetenskapliga socialismen sväller av ungdomlig kraft och rycker fram med längre steg än någonsin förr. Den revolutionära socialismen med all sin livskraft kommer att övervinna alla svårigheter och hinder och steg för steg gå framåt till segern intill dess att den vunnit hela världen.

Låt oss avsluta denna artikel med slutorden i *Kommunistiska manifestet*:

”Kommunisterna försmår att hemlighålla sina åsikter och avsikter. De förklarar öppet, att deras mål blott kan nås genom en våldsam omstörtning av all hittillsvarande samhällsordning. Må de härskande klasserna darra för en kommunistisk revolution. Proletärerna har i den ingenting annat att förlora än sina bojor. Men de har en värld att vinna.

PROLETÄRER I ALLA LÄNDER, FÖRENA ER!”

Lästips

[Om den sino-sovjetiska konflikten](#), resolution från Fjärde internationalens 8:e världskongress 1965.

[Konflikten KKP-SUKP. Historia och orsaker](#). Ur KU-debatt